

ĩc

xc

ω

N

DOBRI
PASTIR

DUHOVNO
ŽIVLJENJE

dž

4 2016

BUENOS AIRES - LETO 83

Sanjuška mladina obiskala Hospital de Niños dr. Ricardo Gutiérrez - Foto FB Mladina Našega doma

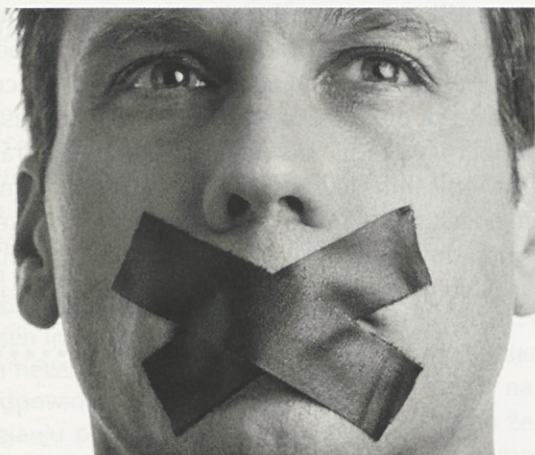
Intenzivni trening sanjuških odbojkarjev in odbojkaric za Projekt Slovenija 2016. Spodaj: Po treningu - »pizzeada«
Foto FB Mladina Našega doma

O Predlogu zakona o varstvu pred diskriminacijo. Pardon, pred demokracijo!

Zakon za utišanje kritično mislečih. Hočejo nas utišati, da bodo lahko z našimi otroki, našim denarjem in našo državo delali, kar bodo hoteli.

Vlada RS je 17.2.2016 na dopisni seji določila besedilo Predloga zakona o varstvu pred diskriminacijo in ga poslala Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo in sprejetje po rednem postopku.

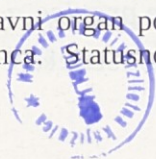
Predlagatelj zakona, Vlada RS, zatrjuje, da je Zakon o varstvu pred diskriminacijo pripravljen z namenom ureditve statusa Zagovornika načela enakosti, uskladitve slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije ter zagotovitve ustrezne samostojnosti organa za spodbujanje enakega obravnavanja. Ko sem bežno preletel navedene direktive Evropske skupnosti, mi je bilo kot pravnemu laiku kmalu jasno, da gre za splošne okvire priporočil, ki jih je republika Slovenija že zdavnaj implementirala v svojo zakonodajo ter se izvajajo v posameznih področnih zakonih.

Po predlogu zakona se Zagovornik načela enakosti preoblikuje v samostojen državni organ po zgledu Informacijskega pooblaščenca. Statusno

bo imel zagovornik položaj državnega funkcionarja, ki ga imenuje Državni zbor RS na predlog predsednika RS. Zagovornik bo imel po novi ureditvi inšpekcijska pooblastila in bo na podlagi pobude lahko obravnaval primere diskriminacije ter izdajal ureditvene odločbe v primeru ugotovljenih nepravilnosti.

Kot glavni namen predloga zakona Vlada RS navaja zagotavljanje varstva oseb pred diskriminacijo. In tukaj se pojavi vprašanje, kako Vlada RS kot predlagatelj razume diskriminacijo. Glede na dosedanjo prakso Cerarjeve koalicije se nam v obliki Zakona o varstvu pred diskriminacijo obeta še en trojanski konj. Predlog zakona o varstvu pred diskriminacijo postaja v navezi z uvajanjem »sovražnega govora«, resna grožnja svobodi vesti, govora in združevanja, direktna grožnja naši demokraciji torej. Tako je pričakovati, da bo zakon služil v glavnem za politična in ideološka obračunavanja z demokratičnimi posamezniki in skupinami. Postopke bo začel fantomski Zagovornik, dokončalo pa skorumpirano sodstvo. Tak je očitno načrt.

Iz samih členov zakona o varstvu pred diskriminacijo izhaja, da gre za ciljno usmerjen zakon, ki omogoča poljubno interpretacijo diskriminacije. V kombinaciji z neverjetno visokimi kaznimi gre za vzpostavljane ideološke policije, ki bo bedela nad mislimi, besedami in dejanji državljanov. V tretjem členu namreč pravi takole: »Ta zakon se nanaša na ravnanje vseh državnih organov, organov samoupravnih lokalnih skupnosti, nosilcev javnih pooblastil ter pravnih in fizičnih oseb, ki morajo

na vseh področjih družbenega življenja pri svojem delovanju zagotavljati enako obravnavanje vseh oseb, ne glede na spol, narodnost, raso ali etnično poreklo, vero ali prepričanje, invalidnost, starost, spolno usmerjenost, spolno identiteto, spolni izraz ali katero koli drugo osebnostno okoliščino...« Uporabljal se bo v celotnem spektru družbenega življenja, od zaposlovanja, sociale, vzgoje in izobraževanja ter zajemal vse družbene dobrine.

Za navedeno bo skrbel Zagovornik načela enakosti, državni funkcionar s širokimi pooblastili, ki bo odgovoren delovni skupini za izvajanje nediskriminatorne politike, ki jo bodo sestavljali predstavniki različnih ministrstev.

Množica inšpektorjev posameznih področij bo tako lahko kršitelje kaznovala z globami vse tja do 40.000 evrov, kolikor je zagrožena najvišja kazen za pravno osebo, ki bi kršila predlagani Zakon o varstvu pred diskriminacijo. Svoj lonček zaščite ideološke pravovernosti bo pristavila še znana elita nevladnih organizacij, financiranih iz proračuna.

V navezi omenjenih zakonov gre torej za načrten napad in poskus vpeljave omejevanja temeljnih človekovih pravic in svoboščin vsem nam, ki se kritično opredelujemo do aktualne deviacije levičarske politike v zvezi s spreminjanjem družinske zakonodaje, njihovega reševanja migracijske problematike, in izražamo drugačna stališča od njihovih. Nedavni migracijski protesti v Ljubljani so

pokazali pravi obraz njihove strpnosti.

Smer, v katero nas pelje deviacija levičarske avantgarde se tako vse bolj jasno izrisuje. Pojav torej ni nov. Cerarjeva opravilno nesposobna in idejno medla koalicija si ga ni izmislila. **Njegovi zametki segajo v vojni čas, k zloglasni 4. točki Dolomitske izjave, ki je napovedovala spremembo slovenskega narodnega značaja.** Podpisana je bila pred 73. leti prav v teh dneh.

»Vse, kar je slovensko in katoliško, je dolžnost sovražiti«, pravi kulturnica Svetlana Makarovič. Njena beseda je postala meso prejšnji teden, ko so zagovorniki migracijske politike na Kotnikovi ulici v Ljubljani demonstrirali ateistični multikulturalizem, anarhizem, nestrpnost in sovraštvo do slovenstva in slovenskega jezika. Prapor jim je simbolno držal Milan Kučan.

Če bo potrebno, bomo državljani Zakon o varstvu pred diskriminacijo, pardon - demokracijo, zavrnil na referendumu. Ponovno. In spet in spet, če bo treba. Dokler ne bo narod na poštenih volitvah dokončno odslovil deviacije leve, ki ji ni mar za delavce, ampak nas s svojo nenasičnostjo izčrpava in na naš račun dobro živi, hkrati pa nam v opisanih zakonih pridiga, kakšni moramo biti, če nočemo biti kaznovani. Pri tem »preoblikovanju narodovega značaja« se brezsravno poslužuje vseh sredstev.

24 KUL.si

IZ SLOVENIJE – AKTUALNO

SOVRAŽNI GOVOR

Časopis Dnevnik že vrsto let sistematično in grobo žalili ter grozi zagovornikom pravic otrok, staršev in starih staršev. 3.3.2015 je tako začel dan s prispevkom »Koalicija za zastraševanje nepoučenih« v režiji znanih kristjanofobnih in nestrpnih novinarjev, ki jih vodita Ranka Ivelja in Blaž

Petkovič. V njem je Dnevnikova četa izdatno državno financiranih domnevnih »strokovnjakov« (drugo ime za ideološke aktiviste) napadala tehtne argumente in med drugim javno zmerjala slovenske matere in očete ter borce za človekove pravice razglasila za »nepoučene«.

Blaž Petkovič zahteva medijsko cenzuro!

V nestrpnem prispevku »V New Yorku so vsi preživeli, četudi je bil nadškof proti« pa je v sredo (4.3.2015) Blaž Petkovič pod vodstvom Ranke Ivelje ponovno udaril in javno zapisal eno najbolj nestrpnih in izključevalnih trditvev v zgodovini slovenskega novinarstva: **»Očitno bo vsega konec šele takrat, ko bodo posamezniki, ki z zavajajočimi, izmišljenimi in neresničnimi trditvami delijo slovensko družbo na plečih manjšine, izginili z ekranov.«**

Petkovič se s temi besedami javno zavzema za uvedbo pravih fa-

Nevarnejši kot sovražni govor je sovražni molk!

Aleš Primc *

Sovražnega govora v Sloveniji je veliko, mislim, da se s tem velika večina strinja. Po mojem trdnem prepričanju je sovražnega govora v Sloveniji veliko, ker je spoštovanja med nami premalo. V razpravah o sovražnem govoru je prvi velik problem, da se o tem, kaj je to sovražni govor, še zdaleč ne strinjamo o meri, ki bi bila potrebna. Na primer, če se zažge križ, je to za nas kristjane nekaj zelo hudega, za nekatere pa umetniško ustvarjanje ali celo legitimna provokacija nasprotnikov. Če se zažge Kučanova knjiga, je to za nekatere hud sovražni govor, medijsko izjemno močno publiciran, za druge pa umetniška instalacija ali spet legitimna provokacija. Enako velja, če smo protestniki pred Vrhovnim sodiščem označeni za zametek drhali...

Ali če Godnič grozi, da je v Barbarinem rovu še veliko prostora. Ali če poslanka Jasna Murgel kot svoj odziv na referendum pove, "vam bomo že dali, se bomo maščevali, bomo zamenjali Ustavno sodišče." In tako naprej in tako naprej. Se pravi, to so za mene vse hude oblike sovražnega govora, o čemer bi želel, da bi imeli v družbi soglasje. Meni se tudi ne zdi prav, da se zažiga Kučanova knjiga, in to povem. Meni se tudi ne bi zdelo prav, če bi kdo zažigal rdečo zvezdo, in to povem. In bi si želel, da predstavniki ene politične opcije, dajmo temu reči skrajne levice, bi vendar znali se opredeliti do sovražnega govora, ki ga izvajajo tako imenovani "vaši" predstavniki, da bi imeli enake vatle, da bi se znali do tega opredeliti. Tako imam pa,

žal, občutek, da sovražni govor v Sloveniji postaja odličen posel, posel, ki je milijonski. In nekateri, ki od tega milijonskega posla izvrstno živijo, so bili danes tukaj in so poklicani za to, da celi državi solijo pamet o tem, kaj je to sovražni govor. Recimo, Mirovni inštitut. In seveda imam občutek, da se moramo o tem sovražnem govoru v Sloveniji precej pogovarjati, tudi zato, da nekateri upravičijo svoje milijonske denarje davkoplačevalskega denarja, ki ga dobijo... (ena od udeleženk je začela motiti razpravo) ... Ja, gospa, tudi vi ste med njimi. Tudi vi ste med njimi. Ja, Svet za sovražni govor je ustanovljen pri Mirovnem inštitutu, ki dobiva iz leta v leto ogromno, ogromno davkoplačevalskega denarja. Tako je. In je prav, da to slovenski davkopla-

šističnih metod in izključevanje drugače mislečih. Obenem pa javnost in medije poziva, naj uvedejo diktaturo enoumja in ideološkega nasilja ter vsem, ki se ne strinjajo s sporno LGBT teorijo odrečejo pravice do javnega izražanja stališč. To pa je protiustavno delovanje z elementi kaznivega dejanja, saj smo po ustavi vsi ljudje enakopravni in imamo vsi temeljno človekovo pravico do izražanja (tudi v medijih), pa če je Petkoviču to prav ali ne.

**Kaj lahko naredimo:
Molimo za Ranko Ivelja
in Blaža Petkoviča in
odpovejmo naročnino
na Dnevnik oz. Nedeljski
dnevnik!**

V demokratični družbi je ključnega pomena, da se zavedamo, da so mediji v službi državljanov in ne v službi izvajalcev totalitarnega nasilja. Zato je pomembno, da za omenjeni »moralni avtoriteti« zasebno in javno molimo z namenom, da bi postala bolj strpna in spoštljiva do vseh ljudi. Prav tako pa si vsi (verni in neverni) želimo, da bi se končno odpovedala verbalnemu nasilju in sejanju predsodkov do vseh, ki ne verujemo v njuno radikalno LGBT ideologijo. Da se bo to zgodilo čim prej, pa jim pomagajmo tudi s tem, da še danes odpovemo naročnino na tiskane in spletne izdaje časopisne hiše Dnevnik.

Prerejeno po 24 KUL.si

**N O V I R E D, K I G A
PRIČAKUJE VES SVET,
BO OBRNJEN PROTI NAM,
ČE GA NE BOMO GRADILI
MI, KATOLIČANI.**

Kardinal Suchard

čevalci vedo. Potem pa, pogledjte, če sem nekoliko oseben, bi želel povedati še nekaj stvari. Svetlani Makarovič je žal, da me moja mama ni splavila, se pravi, da ji je žal, da nisem mrtev. Njene življenjske zgodbe jaz ne poznam, ampak očitno je bila težka in gospa je, žal, prežeta s sovraštvom, do otrok, katoličanov, do Slovencev, ki nam ponižujoče pravi "Slovencljni", do mene. Jaz se čutim v odlični družbi. Ampak ni problem, da gospa Svetlana Makarovič to govori, ker, recimo, pogledjte, ima lahko hudo življenjsko travmo, gospa je v letih in tako naprej. Problem pa je, da je tako s sovraštvom prežeta oseba simbol občudovanja v tej državi in to ljudi, ki imajo veliko politično in ostale oblike moči. To pa je velik problem.

Moram pa reči, pogledjte, ob vsem nasprotovanju sovražnemu govoru je še nevarnejši kot sovražni govor sovražni molk. Ko je govor, pa četudi je sovražen, obstaja vsaj možnost vzpostavitve dialoga in preko njega možnost za premagovanje sovraštva. Ko pa imamo opravka s sovražnim molkom, te možnosti ni. In, pogledjte, na primer, Odbor za varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, Odbor 2014, že 1 leto in 7 mesecev, na začetku vsak dan, sedaj pa vsak teden, protestira pred ljubljanskim Vrhovnim sodiščem. Shodov se v povprečju udeležuje med 300 in 400 ljudi, opozarjamo na zlorabe v pravosodju, na kršenje človekovih pravic in predlagamo rešitve. Vendar je sovražni molk o naših aktivnostih ves ta čas neomajen. V tem času ni bilo niti enega soočenja na nobeni televiziji s predstavniki pravosodja. Nobenega soočenja s predsednikom Vrhovnega sodišča in gene-

ralnim državnim tožilcem, niti ne z ministrom Klemenčičem, kjer bi lahko ljudje dobili informacijo z obeh strani. Glejte, eno leto in 7 mesecev neizprosnega sovražnega molka. Če moramo do neke mere spoštovati poslovne odločitve privatnih medijev, da izvajajo ta sovražni molk, pa je nesprejemljivo, da ta sovražni molk izvajata državna televizija in Radio Slovenija... (*Predsedujoča je na tej točki zahtevala od Primca, da zaključi predstavitev stališča, češ, da je prekoračil čas.*)

Meni je žal, da v razpravi o

sovražnem govoru, ko smo poslušali eno šolsko uro in pol predavanja gospe, ki širi sovražni govor, da ne moremo tisti, ki smo kritični do obstoječe oblasti in do tega, da ta oblast financira neznanske količine denarja za tiste, ki živijo na račun tako imenovanega sovražnega govora, da ne moremo predstaviti svojih stališč. Jaz obžalujem, da to razpravo zlorabljate za kazanje mišic. Hvala lepa.

* na javni predstavitvi mnenj o sovražnem govoru

Papež Frančišek: ZAVZEMAMO SE ZA DRUŽINO OČETA IN MATERE!

koli drugo obliko skupnosti. »Cerkev s prenovljenim občutkom odgovornosti še naprej predlaga zakonsko zvezo v njenih bistvenih elementih - potomstvo, dobro zakoncev, enotnost, nerazvezljivost,« in to »kljub sodobnim oblikam, ki so usmerjene na tisto, kar je kratkotrajno in minljivo«, je med drugim še povedal papež Frančišek. Papež je

V petek 22.1.2016 je papež Frančišek pred sodniki rimske rote odločno zavrnil vsako drugo obliko skupnosti, razen sklenitve katoliške poroke, ter obsodil vsakršno »mešanje« z istospolnimi skupnostmi. Pred člani sodišča je papež poudaril, da je na zadnjih dveh sinodah o družini (oktobra 2014 in 2015) »Cerkev svetu sporočila, da se družino, kakor jo želi Bog, ne more mešati s kakršno

v sredo 16.12.2015 na Trgu sv. Petra v Vatikanu javno podprl prizadevanja slovenskih katoličanov, ki so se v referendumski kampanji zavzemali za družino in pravice otrok: »**Celotni Cerkvi v Sloveniji prinesite mojo hvaležnost za njeno prizadevanje v dobrobit družine. Želim opogumiti vse Slovence, še posebno tiste, ki imajo javno odgovornost, da ohranite družino kot osnovno celico družbe.**«

Pridite k meni vsi.

Kdo je izmeril mojo dobroto?

Pogosto prosim Gospoda Jezusa za razum, razsvetljen z vero. To Gospodu izražam z besedami: »Jezus, daj mi razum, in to velik razum, samo zato, da bi te bolj spoznala, kajti čim bolj te bom spoznala, tem bolj goreče te bom vzljubila. Jezus, prosim te za mogočen razum, za razumevanje božjih in vzvišenih stvari. Jezus, daj mi velik razum, s katerim bom spoznala tvoje božje bistvo in tvoje troedino notranje življenje. Uspobi moj um po svoji posebni milosti. Čeprav vem za sposobnosti po milostih, ki mi jih daje Cerkev, obstaja vendar zaklad velikih milosti, ki jih ti, Gospod, podeljuješ na naše prošnje. Toda če ti moja prošnja ne ugaja, te prosim, ne daj mi želje za takšno molitev.«

Prizadevam si za kar največjo popolnost, da bi bila koristna za Cerkev. Moja povezanost s Cerkvijo pa je veliko večja. Svetost ali propad vsakega posameznega človeka se odraža v vsej Cerkvi. Ko opazujem sebe in ljudi, ki so mi blizu, sem spoznala, kako velik vpliv imam na druge duše. Ne z junaškimi dejanji, ki so sama po sebi prepoznavna, ampak z drobnimi, kot so: krenja z roko, pogled in veliko drugih reči, ki jih ne omenjam, pa vendar delujejo in se odražajo na drugih ljudeh, kar sem sama opazila.

Kako dobro je, da pravilo nalaga strogi molk v spalnicah in razen v nujnih potrebah ne dovoljuje muditi se v njih! Zdaj imam sobico, kjer spiva dve, to-

da v trenutku, ko sem oslabela in sem morala leči, sem izkusila, kako težavno je, če nekdo stalno sedi v spalnici. Sestra N. se je ukvarjala z ročnim delom in je pri tem ves čas sedela v spalnici, druga sestra pa jo je prihajala poučevati, kako naj dela. Ne da se opisati, kako me je to mučilo, še zlasti ob veliki slabosti in ko sem noč preživela v bolečinah ter se je vsaka beseda odbijala v možganih, posebej takrat, ko mi je spanec rahlo zastrl oči. O pravilo, koliko je v tebi ljubezni!...

Ko smo med večernicami prepevali *Magnifikat*, je pri besedah »dvignil je svojo močno roko« mojo dušo navdala globoka zbranost in spoznala ter razumela sem, da bo Gospod v moji duši kmalu končal svoje delo. Zdaj se ne čudim, da mi Gospod vsega

tega ni prej odkril.

»Jezus, zakaj si danes žalosten? Povej mi, kdo je vzrok tvoje žalosti?« Jezus mi je odgovoril: **Izvoljene osebe, ki nimajo mojega duha, ki živijo po črki, so povzdignile črke nad mojega duha, duha ljubezni. Vso svojo postavo sem oprl na ljubezen, toda celo v redovnih skupnostih ne vidim ljubezni, zato je moje Srce napolnila žalost.**

JMJ

Moj Jezus, sredi strašnega trpljenja in bridkosti vseeno čutim, da me tvoje božje Srce ljubkuje.

Kot dobra mati me k sebi prižemaš in mi že zdaj razodevaš, kaj zakriva zastor.

Moj Jezus, kljub strašni praznoti in grozi, ki me obdajata, moje srce čuti tvoj pogled, ki mi ga noben vihar ne more zakriti; podarjaš mi notranjo gotovost, da me zelo ljubiš, o Bog.

Moj Jezus, sredi tako velike bede tega življenja mi svetiš kot zvezda in me varuješ pred razbitjem. Čeprav je moja beda tako velika, imam veliko zaupanje v moč tvojega usmiljenja.

O skriti Jezus, sredi mnogih bojev v zadnji uri naj vsemogočnost tvoje milosti napolni mojo dušo, da bom takoj, ko bom umrla, zagledala tebe iz obličja v obličje kakor izvoljeni v nebesih.

Moj Jezus, obdana z mnogimi nevarnostmi naokoli, grem skozi življenje z radostnim vzklikanjem in ponosno dvigam glavo, kajti tvoje Srce, o Jezus, je polno ljubezni; premagani so vsi sovražniki in razpršene vse temine.

Jezus, skrij me v svoje usmiljenje in zavaruj me pred vsem, kar bi lahko prestrašilo dušo; naj se ne prevaram v svojem zaupanju, ki sem ga položila v tvoje usmiljenje. Zavaruj me z vsemogočnostjo tvojega usmiljenja in še sodi me blago.

Danes med sveto mašo sem na svojem klečalniku zagledala Dete Jezusa, približno eno leto staro. Milo me je prosilo, naj ga vzamem v naročje. Ko sem ga vzela v naročje, se je priklenilo na moje srce in mi reklo: **Ob tvojem srcu se dobro počutim.** »Čeprav si tako majhen, vem, da si Bog. Zakaj si za srečanje z menoj izbereš podobo tako majhnega?« **Ker te hočem naučiti duhovnega otroštva. Hočem, da bi bila zelo majhna. Kajti če si majhna, te nosim v svojem Srcu, tako kakor me imaš zdaj ti v svojem srcu.** Naenkrat sem ostala sama, nihče pa ne razume občutja moje duše. Bila sem vsa potopljena v Boga kakor gobica, vržena v morje...

Moj Jezus, ti veš, kako sem marsikdaj tvegala zaradi izpovedovanja resnice. O resnica, kako velikokrat si zatirana; skoraj vedno pa hodiš s trnovim vencem. Večna resnica, podpiraj me, da bi imela pogum povedati resnico, tudi če bi jo morala zapečatiti z življenjem. Jezus, kako težko je verovati, če v življenju vidimo drugačen nauk in drugačno ravnanje.

Zato sem se po dolgem opazovanju življenja med duhovnimi vajami odločila, da svoj pogled močno uprem vate, Jezus, ti najpopolnejši vzor. O večnost, ti boš odkrila mnoge skrivnosti in razodela resnico!...

O živa hostija, podpiraj me v tem pregnanstvu, da bi mogla zvesto slediti Odrešenikovim stopinjam. Gospod, ne prosim te, da bi me snel s križa, ampak te rotim, da mi daš moč, da bom na njem vzdržala. Na njem želim biti križana kakor ti in prenašati vse muke in bolečine, ki si jih ti pretrpel; kelih bridkosti želim izpiti do dna.

Božja dobrota

Usmiljenje Boga, skritega v najsvetejšem zakramentu; glas Gospoda, ki nam govori s prestola usmiljenja: **Pridite k meni vsi.**

Pogovor usmiljenega Boga z grešnikom

— Jezus: **Ne boj se, grešnik, svojega Odrešenika. Prvi se približujem k tebi, ker vem, da se sam nisi sposoben dvigniti k meni. Ne beži, otrok, od svojega očeta. Želi se pogovoriti na samem s svojim usmiljenim Bogom, ki ti sam želi izreči besede odpuščanja in obsuti z milostmi. Kako draga mi je tvoja duša! Zapisal sem te na svoje roke. Povzročil si globoko rano v mojem srcu.**

— Grešnik: »Gospod, slišim tvoj glas, ki me kliče, da bi se vrnil s krive poti, pa nimam ne poguma ne moči.«

— Jezus: Jaz sem tvoja moč, dal ti bom moči za bojevanje.

— Grešnik: »Gospod, priznavam tvojo svetost in se te bojim.«

— Jezus: Moj otrok, zakaj se bojiš usmiljenega Boga? Svetost me ne ovira, da bi ne bil usmiljen do tebe. Glej, človek, zate sem na zemlji postavil prestol usmiljenja. Ta prestol je tabernakelj in s tega prestola usmiljenja želim stopiti v tvoje srce. Glej, nisem se obdal ne s spremstvom ne s stražo. Vsak trenutek imaš dostop do mene. Ob vsakem dnevnem času se želim pogovarjati s teboj in te obsipati z milostmi.

— Grešnik: »Gospod, bojim se, da mi ne boš odpustil tako velikega števila grehov. Moja beda me napolnjuje s strahom.«

— Jezus: Moje usmiljenje je večje kakor tvoja beda in beda vsega sveta. Kdo je izmeril tvojo dobroto? Zate sem se spustil iz nebes na zemljo; zate sem se dal pribiti na križ; zate sem dovolil s sulico odpreti svoje presveto Srce in sem ti odprl studenec usmiljenja. Pridi in črpaj s posodo zaupanja milosti iz tega izvira. Ponižnega srca nikoli ne zavračam. Tvoja beda je utonila v globinah mojega usmiljenja. Zakaj bi se z menoj prerekal zaradi svoje bede? Napravi mi veselje in mi izroči vse svoje stiske in vso bedo, jaz pa te bom napolnil z zakladi svojih milosti.

— Grešnik: »Gospod, s svojo dobroto si premagal moje kamnito srce. Glej, z zaupanjem in ponižnostjo se bližam sodišču tvojega usmiljenja. Z roko svojega namestnika mi podeli odpuščanje. Gospod, čutim, kako sta se milost in mir izlila na mojo ubogo dušo. Čutim, da me je popolnoma prevzelo tvo-

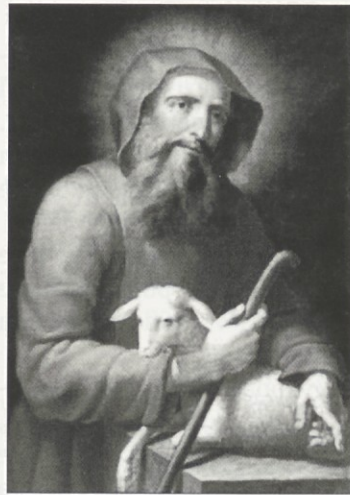
je usmiljenje, Gospod. Več si mi odpustil, kot sem si upal pričakovati ali kot sem bil sposoben pomisliti. Tvoja dobrota je prekosila vse moje želje. Zdaj te, prevzet od hvaležnosti za toliko milosti, vabim v svoje srce. Blo-dil sem okrog po krivih poteh kot izgubljen otrok, ti pa mi nisi prenehal biti oče. Pomnoži v meni tvoje usmiljenje, saj vidiš, kako sem slaboten.

— Jezus: Otrok, ne govori več o svoji bedi, ker se je več ne spominjam. Poslušaj, moj otrok, kaj ti želim povedati: Prikleni se na moje rane in črpaj vse iz izvira življenja, kar koli more tvoje srce poželeti. Slastno pij iz izvira življenja in ne boš omagal na poti. Glej v sijaj mojega usmiljenja in ne boj se sovražnikov svojega odrešenja. Slavi moje usmiljenje.

SVETNIK V MESECU - 2. april

FRANČIŠEK PAVELSKI, redovni ustanovitelj - 1416-1507

Silvester Čuk

Ljubezniva zgodbica pripoveduje o današnjem svetniku, da je dvakrat stopil v krušno peč, da jo popravi; čeprav je bila močno zakurjena, mu ognjeni plameni niso škodovali. Podobno mu ni mogel do živega duh renesančne dobe, ki je bila popolnoma zaverovana v tostranstvo in je slavila predvsem zunanje veličje. Že kot otrok se je odločil za življenje po čistem evangeliju, kakor ga je živel sv. Frančišek

Asiški, njegov krstni zavetnik.

Po rojstnem mestecu Paola v Kalabriji, kjer je zagledal luč sveta 27. marca 1416, je dobil »priimek« da Paola, ali po naše Pavelski. Njegova pobožna starša sta bila že priletna in sinka sta postavila pod varstvo sv. Frančiška Asiškega. Čutila sta dolžnost, da bistrega dečka vzgajata tako, da bo delal veselje svojemu nebeškemu zavetniku. Ni se jima bilo treba preveč truditi, kajti deček je bil izredno dovzeten za vse, kar je božje, in kot dvanajstletnik se je lahko z učenimi duhovniki pogovarjal o zapletenih verskih vprašanjih. Eno leto je živel pri frančiškanih blizu domačega kraja in nosil je celo redovno obleko, vendar pa ni hotel ostati pri njih za vedno, ker ga je Bog klical drugam.

Vrnil se je k staršem in z njimi šel leta 1429 na dolgo romanje: obiskali so Monte Cassino, Loreto, Assisi in Rim. Frančišek je povsod molil in vse bistro opazoval. Ko je v Rimu videl sijajna oblačila kardinalov, je deček potipal svileni plašč enega od njih in mu brez ovinkov rekel, da tak

blišč ni nič podoben evangeljskemu duhu ponižnosti in skromnosti.

Po vrnitvi v Paolo je hodil po okolici in iskal bivališča pobožnih samotarjev, ki so tam živeli pred štiristo leti. Sklenil je, da jih bo posnemal. Umaknil se je v samoto in živel ves blažen proč od ljudi, večkrat zamaknjen v božjo lepoto, dobroto in usmiljenost. Po šestih letih se mu je pridružilo enajst mož. Pobožna družba si je naredila ime »eremiti brata Frančiška«. Pod njegovim vodstvom so si uredili borne celice in cerkvico za bogoslužje. Nadškof iz Cosenze je ustanovo leta 1436 potrdil. Nekaj let kasneje so mu dobrotniki pomagali sezidati večji samostan, ki naj bi postal materna hiša za novi red. Leta 1450 se jim je pridružil tudi Frančiškov oče, brž ko mu je umrla žena. Število redovnikov je naglo naraščalo in prvi samostan je postal premajhen. Frančišek je v okolici zgradil nove hiše, vse primerne za samotarje. S svojo duhovno silo, dano od Boga, je premagal vse, ki so nastopili zoper njega in njegovo redovno družino.

Leta 1464 ga je več uglednih ljudi s Sicilije prosilo, naj pride k njim in v Milazzu pri Messini ustanovi svoj samostan. Frančišek je njihovi prošnji ustregel. Papež Pavel II. je poslal nekega svojega prelata, da preišče delo Frančiška in njegovih redovnikov. Čeprav je bila njegova ocena ugodna, je red potrdil šele njegov naslednik Sikst N. leta 1474. Uradno ime reda je »eremiti Frančiška Pavelskega«, med ljudmi pa se je udomačilo ime »najmanjši bratje«.

Sveti Frančišek je svoje samotarje vodil najprej po začasnih pravilih, ki jih je kasneje dopolnil in so bila potrjena leta 1493. V ta pravila je Frančišek vnesel četrto obljubo, da se bodo njegovi redovniki postili vse leto tako, kakor je predpisano za štirideset-danski post. Zdaj je red razširjen v Italiji, Španiji in Franciji.

Iz GOBBI-jeve knjige DUHOVNIKOM, MARIJINIM LJUBLJENIM SINOVOM

LETO 1976

To je Satanova ura in oblast teme

19. junija 1976

Izrecite z menoj svoj 'da'

»Še za eno stvar vas prosim, preljubi sinovi: **za vaše življenje.**

Prišel je čas, ko moram nekatere od vas, svojih sinov, prositi za dar življenja.

Pripravlja se ura mučeništva in Mati vas blago vodi k vaši daritvi.

Ne glejte več na ta svet, glejte samo k meni, upirajte pogled v obraz vaše nebeške Matere. Odsevam vam luč raja, ki čaka na vas in v uri preizkušnje boste prejeli moč in pogum.

Ne glejte k ljudem, ki jih je Satan zapeljal in pokvaril in se bodo zagnali v vas s sovraštvom in nasiljem.

In vendar, moji preljubi sinovi, vi ste zmeraj vse ljubili, vsem ste delali dobro, vsem ste vedno skušali pomagati. Zdaj pa se širi okrog vas led sovraštva in nehvaležnosti.

Ne bojte se! To je Satanova ura in oblast teme.

Ne bodite boječi, zatecite se le v moje brezmadežno Srce.

Tukaj v materinem Srcu se boste ogreli in boste potolaženi, tukaj je izvir vašega veselja in skrivnost za vaše zaupanje.

V brezmadežnem Srcu ste vi moji mali otroci, v njem vas vzgajam k notranji krotkosti, da boste zmogli na povabilo mojega Sina, ki vas pridružuje svoji daritvi, odgovoriti z "da".

Izpovejte svoj "da" z menoj, moji ljubljeni sinovi, vaš "da" Očetovi volji. Tedaj vam bo brž zasijala zarja novega sveta, umitega in očiščenega z vašo zadostilno žrtvijo.

Lurd, 3. julija 1976

Prva sobota v mesecu

Vaše nujno pričevanje

»Moji preljubi sinovi, bodite vedno bolj učljivi v mojih rokah. Vaše življenje bo res samo moje, če mi vsak hip darujete vašo notranjo učljivost.

Koliko je danes duhovnikov, ki ne ubogajo, se upirajo in se ne držijo več nobene discipline!

Tam je Frančišek Pavelski umrl 91 let star med branjem pasijona na veliki petek 2. aprila 1507. Svojo dušo je izročil Bogu pri evangelistovih besedah »nagnil je glavo in izdihnil«. Za svetnika je bil razglašen leta 1519.

Za patrona svoje dežele so ga sprejeli v Španiji, Kalabriji in na Siciliji. Središče njegovega češčenja na Slovenskem je nekdanje Šmihelu pri Novem mestu. Matere se mu priporočajo za srečo pri otrocih.

Republika San Marino, 25. junija 1995: Don Esteban Gobbi s škofi na duhovnih vajah v obliki binkoštnih dvorane.

Vaša notranja učljivost vas bo pripeljala do popolne podrejenosti pravilom in vodilom Cerkve.

Danes si trpel, ko si videl, koliko je onečaščen na tem kraju, ki je meni posvečen, in koliko bolečin zadajajo mojemu brezmadežnemu materinskemu Srcu. Moji otroci prihajajo k meni zelo nedostojno oblečeni in takšni pridejo prav pred mojo častitljivo podobo ...

Déli z menoj bolečino in zadoščuj za ta prava onečaščenja, ki se vsak dan ponavljajo na tem mestu, ki je posvečeno meni.

Na žalost so za to prvi in naj-

več odgovorni duhovniki. Glej, kako se oni sami vsemogoče oblačijo, včasih tako čudno, da so celo v pohujšanje samim vernikom! Vendar so po redu, ki vlada v Cerkvi, dolžni nositi duhovniško obleko. Toda kdo med njimi izpolnjuje to določilo? Malo jih je in še ti veljajo za zaostale in preživle. Kar se dogaja z duhovniško obleko, je le majhen primer, vendar dovolj zgovoren, o žalostni resničnosti: kako se danes med duhovniki širijo nedisciplinarnost, nepokorščina in nestrpnost zoper sleherno pravilo. Kljub temu pa so duhovniki zme-

Santa Fé de Bogotá, Kolumbija,

28. februarja 1997: Binkoštna dvorana z duhovniki, redovnicami in verniki v cerkvi Naše Gospe lurške.

raj sinovi moje prednostne materinske ljubezni. **Bodite vsaj vi, duhovniki, posvečeni mojemu brezmadežnemu Srcu, zgled s svojo notranjo učljivostjo in svojo pokorščino cerkvenemu redu.**

Danes je to vaše najbolj neodložljivo in nujno pričevanje.

Samo tako boste širili okrog sebe zgled in dišavo mojega Sina Jezusa in moje brezmadežno Srce vas bo izbralo, da boste pomagali številnim duhovnikom, da se bodo vrnili k dolžnosti dajanja dobrega zgleda, ki spada med najpomembnejše zahteve vašega poklica.«

16. julija 1976

Karmelska Mati Božja

Duh otroške predanosti

»Sin moje posebne materinske ljubezni, ne dovoli, da te raztresajo stvari in človeški dogodki; zmeraj se naslanjaj na moje Srce v molitvi!

Kot tvoja resnična Mati dolačam zate vse: osebe, s katerimi se moraš srečati, okoliščine, v katerih se znajdeš, to, kar naj bi storil. Navadi se torej, da boš z zaupanjem živel sedanji trenutek, ki ti ga podarja Oče in ga Mati pripravlja zate.

Sinovi, posvečeni mojemu brezmadežnemu Srcu, vi vsi živite v tem duhu otroške predanosti, v popolnem zaupanju v delovanje vaše Matere.

Duhovnik, ki se posveti mojemu brezmadežnemu Srcu, pritegne nase mojo posebno ljubezen. Ta postaja vse krepkejša in očitnejša in duša jo dojema vedno jasneje.

Jaz sama lahko z vami bolj popolno uresničujem svojo materinsko vlogo. Tako lahko rav-

nam z vami, ker se s posvetitvijo mojemu brezmadežnemu Srcu kakor majhni otroci res položite v moje roke.

Tako vam jaz govorim in vi lahko poslušate moj glas. Vodim vas in vi učljivo pustite, da vas vodim. Oblačim vas s svojimi krepostmi, hranim vas s svojo hrano, zato vas vedno bolj privlači dišava mojega materinskega delovanja, ki vas dela majhne, uboge, ponižne, preproste in čiste.

Predvsem vas nežno pritegujem k Božji Osebi svojega Sina Jezusa, ki je navzoč, kakor v nebesih, v zakramentu Evharistije. Po meni se vedno bolj navzimate molitvenega duha, duha čistilne, zahvalne in zadostilne molitve.

Kolikor bolj obdajata mojega Sina Jezusa, ki je med vami navzoč v Evharistiji, led zapuščenosti in molk, toliko bolj zbiram glasove svojih predragih sinov. Združeni z mojim glasom naj se tu spodaj zlivajo v harmonijo ljubezni. Prinašam jo Srcu svojega Sina, da bo potolaženo.

To je vojska, ki jo pripravljam, to je četa mojih duhovnikov, ki jih zdaj zbiram iz vseh delov sveta; skrita četa malih otrok, posvečenih mojemu brezmadežnemu Srcu. Vedno bolj jih upodabljam po sebi, da jih bo Jezus mogel darovati Očetu v znamenje zadoščevanja in poravnave.

Zato vam ponavljam: ne gledajte na vse hudo, ki se vedno bolj razliva in širi vsepovsod po svetu. Ne ozirajte se niti na veliko hudobijo, ki jo Satan seje v moji Cerkvi.

Glejte samo vame in na veliko dobrino, ki jo vaša Mati uredničuje v tišini s tem, da priteguje k svojemu brezmadežnemu Srcu vedno večje število sinov duhovnikov. Zaprite oči za vsako drugo stvar in jih odprite samo za

to čudovito resničnost.

Zato vas še prosim, sinovi, živite v duhu otroške predanosti in vašega najbolj trdnega zaupanja v moje brezmadežno Srce.«

26. julija 1976

Sv. Joahim in sv. Ana

Moj čas

»Mojega časa, preljubi sinovi, ni mogoče meriti z dnevi. Merijo ga samo utripi mojega materinskega Srca. Vsak utrip mojega Srca pomeni nov dan rešitve in usmiljenja za vas, moje uboge otroke.

Zato vas vabim, da živite samo iz zaupanja.

Vaš čas naj meri zaupanje v Očetovo usmiljeno ljubezen in v delovanje vaše nebeške Matere.

Iz tega zaupanja so živeli moji starši Ana in Joahim, ki se ju danes spominja Cerkev in vam jih postavlja za zgled.

Iz tega zaupanja so živeli vsi svetniki, vsi božji prijatelji. Vsemogočni je vedno, v vsaki dobi, uporabil samo to zaupanje, da je uresničil svoj načrt.

Velikokrat ga je uresničil proti pričakovanju vseh, in to tedaj, ko nihče ni mislil na to. Tako je bilo tudi v primeru dveh ponižnih in ubogih bitij, ki ju je Oče poklical, da je pripravil rojstvo vaše nebeške Matere.

Vaša Mati je bila poklicana k upanju kljub navideznemu nasprotovanju stvari, da bi se v zaupanju izročila samo Božji besedi. Tako je postala Mati Besede in vam podarila Sina Jezusa.

Zdaj sem vam naznanila zmago svojega brezmadežnega Srca ter potrebno in boleče očiščenje, ki mora biti njen predhodnik.

Povedala sem vam tudi, da je to čas očiščevanja in da so to leta

mojega zmagoslavja. Vendar ne poizvedujte po času, ne preiskujte prihodnosti in ne štejte let, mesecev in ur. S tem vas zajame ta tesnoba in nemir ter začnete dejansko zapravljati svoj čas, ki je zelo dragocen.

Tako, moji preljubi sinovi, ni mogoče meriti mojega časa. **Odmerja se samo po vašem zaupanju vame, ki vas oblikujem v izbrano orodje, da uresničim v tem času veliko zmago svojega brezmadežnega Srca.**«

31. julija 1976

Sv. Ignacij Lojolski

Vaše težave

»Hodite za menoj, moji preljubi sinovi, z vsem svojim zaupanjem in ne skrbite zase; naj vas ne zbegajo težave, na katere naletite na svoji poti.

Bog dopušča te težave, ker vam pomagajo rasti v življenju popolne posvetitve mojemu brezmadežnemu Srcu. Oddaljijo vas od vašega gledanja in čutenja, okusov in navezanosti ter vas postopoma vodijo h gledanju in čutenju v skladu samo s Srcem mojega Sina Jezusa.

Po vsaki vaši težavi opazim, kako v vas vse bolj raste Jezusovo življenje, in to zelo tolaži moje materinsko Srce.

Ali ne opazite, sinovi, kako se vaše življenje res spreminja zaradi mojega osebnega vpliva?

Najbolj vas mučijo *notranje težave* v duši.

Moji ste in čutite, da vas svet še privlači; odeti ste z mojo čistostjo in še okušate bolečino mesenih skušnjav. Nekateri med vami zdihujejo in bi jih bili radi rešeni. In vendar, kako vam ta notranja težava, ki jo občutite, moji preljubi sinovi, pomaga rasti v nenavezanosti na vas same!

Nikoli se ne občudujte! To-liko lepši boste pred menoj in mojim Sinom Jezusom, kolikor manj se boste zdeli lepi sami sebi.

Pokriva vas namreč moj plašč in moja čistost vas razsvetljuje.

Potem so še zunanje težave, težave okolja, v katerem živite: nerazumevanja, kritike. Včasih dopustim celo zaničevanje in obrekovanje. Zlasti to je priljubljeno orožje mojega nasprotnika, ki ga uporablja, da bi vas prizadel in vam vzel pogum.

Kako naj odgovorite na to? Kakor Jezus: z molkom in molitvijo, s tem, da živite notranje zedinjeni z Očetom.

V Očetovi luči se vsaka neresnična, slaba stvar, goljufija in obrekovanje razblini sama od sebe prav kakor megla pred soncem.

Poleg tega pa vas, ker ste v mojem brezmadežnem Srcu, ne more zadeti nobena stvar. Kdor vam bo hotel namenoma škodovati, vas ne bo mogel zadeti; kdor bo to delal v dobri veri, se mu bo posvetilo, še preden naj bi vas zadelo vse hudo.

Vi boste šli mirno naprej, kljub temu, da sedaj divja vihar.

So pa še težave sedanjega časa.

Preljubi sinovi, kako sem vas jaz sama vzgajala in pripravljala na ta vaš čas! Dopuščam pa tudi te težave, da vas naredim za vse bolj učljivo orodje v svojih rokah za uresničevanje mojega načrta v tem času.

Vse to: brezboštvo, ki napreduje v svetu, naraščajoča kriza v Cerkvi in zabloda, ki se širi povsod, so valovi nekega silnega viharja.

Poklicani ste k temu, da boste sredi tega viharja moj mir. Zato stopajte naprej vedri in mirni, napredujte z zaupanjem.

Tako boste toliko bolj, kolikor bolj se bo spuščala temina, vi moja luč, in če bo vsak dan bolj rastel vihar, boste vi vedno bolj moj mir. Vsakomur in v vsakem trenutku boste dajali znamenje moje materinske navzočnosti med vami.«

7. avgusta 1976

Prva sobota v mesecu

Samo s papežem

»Danes prejema moje Srce z vseh delov sveta češčenje sinov moje posebne materinske ljubezni, od meni posvečenih duhovnikov.

Pustite, naj vas vodim, in tako ne boste čutili teže svojih vsakdanjih težav. Želim vas imeti v svojih rokah, vse predane mojemu brezmadežnemu Srcu, da boste tako lahko napredovali do cilja, ki sem ga izbrala za vsakega od vas.

Cilj sem vam že pokazala: oblikovati vas hočem v duhovnike po Jezusovem Srcu. Za ljudi svojega časa morate danes res biti Jezus.

Jezus, ki govori: tako boste govorili le resnico, ki je vsebovana v evangeliju in za katero je porok cerkveno učiteljstvo.

Danes, ko vse prehaja v mrak in se v Cerkvi vedno bolj širi zabloda, morate vi vse usmerjati k studentu, kjer je Jezus postavil izvir besede resnice k evangeliju, ki je zaupan hierarhični Cerkvi, to se pravi papežu in z njim povezanimi škofi. **Ne posameznim duhovnikom in škofom, ampak samo duhovnikom in škofom, ki so zedinjeni s papežem.**

Danes zelo ranjuje in žalosti moje materinsko Srce, Srce Materne Cerkve, pohujšanje nekaterih škofov, ki ne ubogajo namestnika mojega Sina Jezusa in vlečejo za

seboj veliko število mojih ubogih otrok na pot zablode.

Zato z besedo danes razglašajte vsem, da je Jezus postavil samo Petra za temelj svoje Cerkve in nezmotnega varuha resnice.

Kdor ni s papežem, danes ne bo mogel ostati v Resnici.

Zapeljevanje hudobnega duha je postalo tako zahrbtno in nevarno, da lahko ogoljufa kogarkoli.

Padejo lahko tudi dobri.

Padejo lahko tudi učitelji in modri.

Padejo lahko duhovniki in tudi škofje.

Nikoli pa ne bodo padli tisti, ki so vedno s papežem.

Glejte, zato hočem iz vas oblikovati četo, ki bo urejena in pozorna, pokorna in učljiva celo do želja mojega prvega ljubljeneega sina, Jezusovega namestnika.

Jezus, ki deluje: predvsem morate znova živeti iz Jezusa in biti sami živ evangelij. Zato vas delam vedno bolj uboge, ponižne, čiste in majhne.

Preпустite se mi popolnoma brez strahu. Sem Mati Jezusova in vaša Mati in ne delam drugega kakor to, da vam pomagam, da se lahko rodite in rastete kakor mali Jezusi za rešenje vseh mojih otrok.

Ko bo ta četa duhovnikov pripravljena, tedaj bo nastopil čas, ko bom svojemu nasprotniku strla glavo in prenovljeni svet se bo veselo radoval zmagooslavja mojega brezmadežnega Srca.«

**NOBENO DELO
NE UTRUDI, ČE SE
OPRAVLJA
Z VESELJEM.**

Jefferson

Ali res ne bomo manj ljudje, če postanemo Kristusovi učenci?

Fernand Lelotte

Kristus je prišel na svet, da dene vanj nov kvas: milost. Ni mogoče, da ne bi prišlo zato v svetu do globokih sprememb.

Ali ne bo prav zaradi tega Božje, ki se vpleta v človeško, in po njem v vse, kar je časnega, sprevrlo odslej temelje ustvarjenega sveta? Ali ne bomo morali zelo drago plačati te milosti, da postanemo po njej božji otroci?

Ali ne bo treba žrtvovati naravnih in upravičenih teženj svojega bitja?

Z drugo besedo: Ali ne bomo zato manj ljudje, če postanemo *Kristusovi učenci*?

Odgovorili smo že z odločnim »ne«. Odrešenik ne nasprotuje Stvarniku, milost ne uničuje narave, večne dobrine ne krnijo časnih.

Ravno nasprotno! Vse, kar je časnega, je poklicano, da se čudovito razcvete, če človeštvo sprejme celotni Božji načrt: človek s svojimi neizčrpnimi zmožnostmi, družina in država, naravne človeške skupnosti in sam tvorni svet.

Ponavljamo: **Kristus ni prišel med nas, da bi uničil delo stvarjenja, marveč da ga z milostjo dopolni.** Znamenje za to je križ: roke so široko odprte v prisrčen objem. **Kristus objema ves svet, da ga dvigne k Očetu.**

To hoče Kristus, to uči tudi Cerkev: da zbere vse stvari v Kristusu, da v Kristusu podredi eni glavi vse, kot pravi sv. Pavel (Ef 1,10). Noče zmanjšati njih vrednosti, temveč nasprotno, razviti njih sposobnosti do stopnje, kakršne človek ne bi mogel ne slutiti ne doseči brez milosti.

»Milost ne krni naravnih zakonov, prav kakor tudi božanstvo ni spremenilo Odrešenikove človeške narave.«

E. Mersch

»Poganstvo ni bilo sovražnik narave. Toda edino krščanstvo jo povišuje.«

G. Bernanos

Pokazati moramo sedaj podrobneje, da Cerkev zares tako sodi in uči glede strogo naravnih vrednot.

Preden pa začnemo preučevati Cerkev v njenih odnosih do vsega časnega, moramo pripomniti tri stvari.

Cerkev ima pravico posegati v časne zadeve

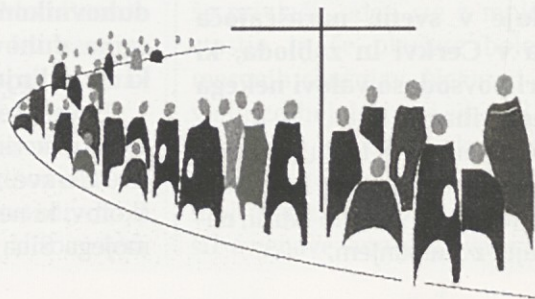
Pravo poslanstvo Cerkve je, da seznanja ljudi z njihovim nadnaravnim poklicem. Dati jim mora pripomočke, da ta namen dosežejo.

Ta namen pa je docela odvisen od načina, kako bo človek izpolnil svojo zemeljsko nalogo.

Posebno poslanstvo Cerkve vključuje zato tudi ono drugo: da kliče ljudem v spomin njihov naravni namen in pazi, da spoštujejo od Boga postavljeni časni red.

Cerkev vrši torej svojo vlogo, ko natančno določa naravno pravo človeka, recimo, pravico do življenja, do dela, do pravične plače, do privatne lastnine, ko govori o vlogi družine, države in tako dalje.

V vseh kolikor toliko važnih vprašanih časnega reda

ima Cerkev pravico in dolžnost, da v ta vprašanja posega in pokaže načela, po katerih jih je treba reševati. Enako mora obsojati vsako rešitev, ki bi ogrožala človekov nadnaravni namen. Pa naj gre za vzgojo mladine, za odnos med kapitalom in delom, za kino, za tisk, za rasna ali narodnostna vprašanja ali za razdelitev tvarnih dobrin.

Ni naloga Cerkve določati časni red

Edino poslanstvo Cerkve je, da pomaga človeku uresničiti njegov nadnaravni namen. **More in mora se pečati s časnimi reči le v njihovi zvezi z večnimi.**

Ni torej naloga Cerkve določati red. Ni pooblaščen, da bi nadomestila skupnosti, ki jih je Bog v ta namen postavil: družino in državo.

Nasprotno, dolžna je priznavati in spoštovati zakonite pravice teh skupnosti in jih tudi braniti pred vsakim, ki se jim ne bi hotel ukloniti.

Iz tega izhaja, da ne smemo od nje zahtevati več, kot je njena naloga. Recimo:

— Cerkev more opominjati, da je človek dolžan skrbeti za svoje zdravje. Vendar ni njena naloga iskati najboljših načinov telesne vzgoje.

Ako pa je način vzgoje, ki ga predlagajo posamezniki ali skupnost, v nasprotju z nravnim zakonom — ako, recimo, zagovarja ne nego, marveč oboževanje telesa — ima Cerkev pravico in dolžnost, da to obsoja.

— Cerkev more opozoriti, naj bo stanovanje zdravo. Ni pa njena stvar določati zdravstvenih ukrepov za posamezne kraje, kakor tudi ne zakonov urbanizma.

Bo pa zavračala vsak način stanovanjskih zgradb, ki bi praktično onemogočale vzgojo otrok.

— Cerkev more povedati, kakšno poslanstvo ima

država. Nima pa odločati, da naj bo monarhija ali republika.

Ko bi državna oblast prekoračila svoje pravice in kršila pravice posameznikov ali družine, bi Cerkev povzdignila svoj glas in ugovarjala.

— Ni stvar Cerkve določati konkretno višino plače. Vendar more naglasiti, da mora ta plača zadoščati za vzdrževanje družine, in zato obsoditi način gospodarjenja, ki jo stvarno delavcu krati. In podobno v drugih rečeh.

Ne pričakujemo torej vsega od Cerkve, ne zamerjajmo ji, da nam ni voditeljica v najmanjših zadevah življenja.

Mizar ne sprašuje arhitekta, kako bo najbolje zabil žebelj ali stružil desko. Ključavničar ne bo zahteval, naj se mu pokaže, kako je treba variti. Toda vsi obrtniki imajo pravico pričakovati, da jim bo arhitekt dal dovolj nadroben načrt zgradbe, ki naj jo postavijo.

Prav tako je s Cerkvijo. Nalogo ima določati načela, po katerih se morajo reševati vprašanja časnega reda. Pušča pa posameznikom in skupnostim, ki so zakonito v ta namen ustanovljena, skrb za praktično rešitev.

Odobravala bo vsako rešitev, ki je v skladu z naravo stvari in nadnaravnim namenom človeka. Zavračala pa bo vsako rešitev, ki bi jima bila nasprotna.

Z druge strani bo morala spoštovati zakonite pravice posameznika, družine in države. Ako bi jih kršila, bi s tem dokazovala, da ni Božja ustanova. Zakaj Bog si ne nasprotuje v pravicah, ki jih vsakemu od njih deli.

Cerkve ne smemo zamenjavati z nekaterimi njenimi predstavniki

Omenimo končno, da je Cerkev — sicer Božja po svojem izvoru in poslanstvu, ki naj ga vrši med nami — a je zaupana ljudem. Neizogibno bo torej v njej božje pomešano s človeškim.

Pričakovati je torej, da bomo videli kristjane in celo nekatere predstavnike Cerkve, ki bodo ravnali zoper nauk, ki bi ga morali širiti.

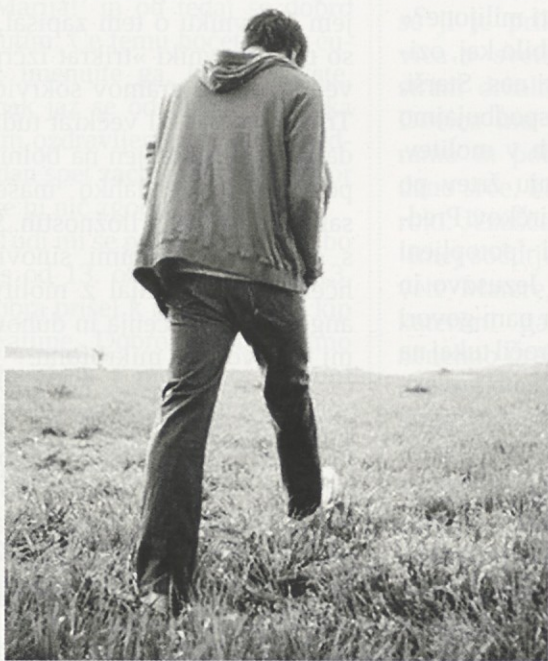
Ko bomo, recimo, določali stališče Cerkve do človeškega telesa in govorili, s koliko ljubezni ga obdaja, se bo bralec kaj lahko spomnil tega ali onega duhovnika, ki mu je bilo malo mar telesne kulture in športa.

Ko bomo trdili, da je Cerkev zelo naklonjena napredku znanosti, se bomo takoj spomnili, da je neki njen predstavnik vseeno obsojal Galilejeve znanstvene izsledke.

Še več! Treba je priznati, da so bili in da so še v Cerkvi malomarni, nesposobni in celo nevredni laiki in duhovniki, kakor se najdejo tudi vojaki in častniki, ki niso dorasli svoji nalogi.

V pokrajini, ki se koplje v soncu, so tudi sence. Prav tako v Cerkvi. To pa nas ne sme ovirati, da ne bi videli izredne luči, s katero Cerkev ožarja vsa človeška vprašanja. Kljub temu se bomo dvignili do vira, odkoder izhaja ta luč, do Jezusa Kristusa, ustanovitelja Cerkve, ki je sam sebe imenoval luč.

Dalje prihodnjč

Studenec bo izviral iz Gospodove hiše (2)

Janez Vagner

Srečanje častilcev Jezusovega in Marjinega Srca na Kureščku je bilo duhovno bogato doživetje. V soboto 10. oktobra smo napolnili cerkev Kraljice miru. Priprava na sv. mašo je bilo vodeno češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved. Sv. mašo je daroval g. Janez Vagner. Po obhajilu smo se posvetili ali obnovili posvetitev Jezusovemu in Marjinemu Srcu. V nadaljevanju objavljamo drugi del pridige g. Janeza Vagnerja.

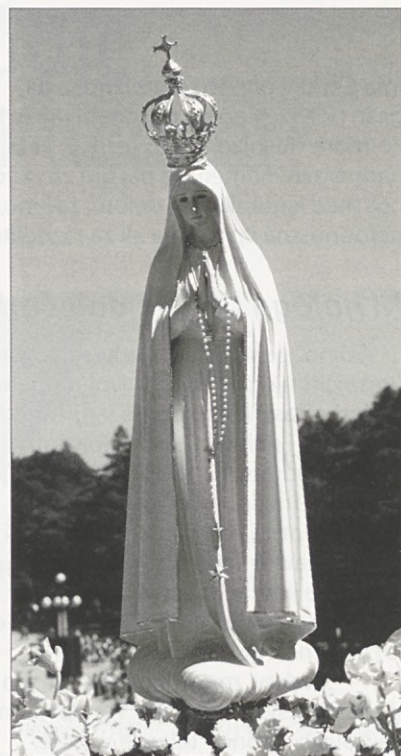
»Otroci bodo rešili svet!«

Ob tem bi dodal rad še nekaj. Pater Pij, veliki svetnik našega časa, je imel tudi preroški dar. Bolj ko se je poistil s Kristusom po duši in telesu, bolj je odkrival lepoto in nedolžnost otrok in njihovo pomembno vlogo, h kateri so poklicani v časih, ko se velika večina ljudi za Boga ne zanima in živijo, kakor da ga ni. Pogosto je ponavljal: »Otroci bodo rešili svet!« Nekega dne, ko je že čutil, da se njegovo življenje bliža h koncu, je poklical mlajšega redovnega brata, pri katerem je zaznal gorečo dušo, in mu rekel: »Andrej, dobro me poslušaj. Dovolj bi bilo pet milijonov otrok in rešili bi svet. Ko me ne bo več, ustanavljam skupine otrok. Naj molijo. Nauči jih češčenja Najsvetejšega, nauči jih Gospodu prinašati žrtve. Vsi naj se posvetijo Marijinemu brez-

madežnemu Srcu. To je najpomembnejša stvar.«

Tako je pater Andrej s skromnimi sredstvi začel ustanavljati pravo vojsko malih molivcev, zvestih fatimskim sporočilom. Med nekim srečanjem v ZDA je potožil: »Imam že milijon otrok, a kje bom še našel štiri milijone?«

Molimo, da bi jih bilo kaj, oziroma čim več tudi pri nas. Starši, stari starši, vsi jih spodbujajmo k temu. Uvajajmo jih v molitev, adoracijo in darovanju žrtev po zgledu fatimskih pastirčkov. Predvsem pa bodimo mi 'potopljeni pred Najsvetejšim v Jezusovo in Marijino Srce', kakor nam govori Marija v enem od sporočil tukaj na Kureščku. Jezus tudi nam govori, da če ne postanemo kakor otroci, ne pridemo v nebeško kraljestvo. Bodimo polni zaupanja v našega nebeškega Očeta. Otrok čuti in doživlja svojo majhnost, nemoč, zanaša se na starše. Tako preprosto otroško zaupanje je tudi nam potrebno.

Romanje fatimske Marije

P. Pij je imel sam izkušnjo otroškega zaupanja. Dne 25. aprila 1959 je zbolel za pljučnico, ki se je kmalu razvila v vnetje poprsnice. P. Agostino je v svojem Dnevniku o tem zapisal, da so mu zdravniki »trikrat izčrpali več kot tisoč gramov sokrvice.« Tri mesece je bil večkrat tudi za daljši čas priklenjen na bolniško posteljo in je lahko maševal samo ob redkih priložnostih. Stik s svojimi duhovnimi sinovi in hčerami je ohranjal z molitvijo angelovega češčenja in duhovnimi nagovori po mikrofону.

Dne 6. avgusta, na praznik Jezusove spremembe na gori, je v San Giovanni Rotondo prispel kip Fatimske Matere Božje. Že 25. aprila je v Neaplju začel popotovanje po italijanskih pokrajinskih središčih. Prihod v San Giovanni Rotondo ni bil predviden. Ko si je tajnik organi-

zacijskega odbora, p. Gabriele Amorth ogledoval razpored postankov romanja Marije, je opazil, da je za vsa središča pokrajín predviden en dan, za Benevento pa sta bila dva. Dodatni dan so podarili San Giovanni Rotondu.

Dne 7. avgusta zjutraj je p. Pij prišel v cerkev, da je počastil Marijo in ji poklonil rožni venec. Okoli 14h se je kip poslovil od San Giovanni Rotonda. Helikopter je vzletel s terase Hiše lajšanja trpljenja in trikrat obkrožil nad samostanom. P. Pij ga je spremljal s pogledom. V tistem trenutku je prvič in edinkrat v življenju prosil zase, da bi ozdravel.

O tem dogodku je p. Pij sam povedal takole: »Stal sem pri oknu na koro, medtem ko je helikopter krožil v zraku, preden je odletel. V zanosu vere sem s solzami v očeh vzkliknil: **‘Mama moja lepa, odhajaš in me puščaš tu samega in bolnega ...** Takoj sem začutil, da mi po vsem telesu teče kakor električni tok in vame je prišla nova moč. Čutil sem, da sem ozdravljen! Bolj z jokom kot z ustnicami sem vzkliknil ‘Hvala. O Marija!’ in od tedaj se dobro počutim. Če temu hočete reči čudež, imenujte ga, kakor hočete, ampak jaz se od tistega trenutka čutim ozdravljenega.« Že naslednji dan spet začel maševati, kakor da se ni nič zgodilo.

Tudi mi se pripravljamo, da bo letos od 13. oz. 12. maja do 13. oktobra prišel k nam milostni kip iz Fatime. Dobro se pripravimo na ta obisk z molitvijo, postom in žrtvijo, da bodo naša srca pripravljena in bo Marija lahko delila med nami obilje milosti.

Obhajanje prvih sobot

Ko je bila Lucija v mestu Pon-

tevedra v Španiji pri sestrah dorotejkah v postulatu in se pripravljala na redovne zaobljube, je v sobi videla Marijo z Jezuščkom v roki. Marija ji je dala naročilo glede širjenja zadostilne pobožnosti prvih sobot in obljubila tistim, ki jih bodo obhajali, milost zveličanja. To je velika obljuba Marijinega brezmadežnega Srca.

Konec leta 1927 je videnje v Pontevedri in veliko obljubo zveličanja po naročilu duhovnega voditelja patra Aparicia DJ, v tretji osebi, zapisala takole:

»Dne 10. decembra 1925 se ji je prikazala presveta Devica v svetlečem oblaku in ob strani držala Jezuščka. Presveta Devica mu je položila roko na ramo in pokazala s trnjem obdano srce, ki ga je držala v drugi roki. Jezušček je istočasno rekel: ‘Imej sočutje do Srca tvoje presvete Matere, obdanega s trni, s katerimi ga nehvaležni ljudje nenehno prebadajo, ne da bi kdo napravil eno samo pravno dejanje, da bi jih izvlekel.’

Nato je presveta Devica rekla: ‘Hčerka moja, glej moje Srce, obdano s trni, katerega nehvaležni ljudje nenehno prebadajo s svojimi kletvami in nehvaležnostmi. Vsaj ti si prizadevaj, da bi me tolažila, in jim povej, da bom

vsem tistim, ki se bodo pet mesecev, vsakokrat na prvo soboto, spovedali, prejeli sveto obhajilo, zmolili rožni venec in mi petnajst minut v premišljevanju petnajstih skrivnosti rožnega venca delali družbo v spravo za grehe, v njihovi smrtni uri stala ob strani z vsemi potrebnimi milostmi za zveličanje njihovih duš’.

Povabljeni smo k obhajanju prvih sobot, na fatimski način. Marija je prosila za pet stvari: sv. spoved, lahko tudi prej, vendar moramo biti v milosti; zmoliti del rožnega venca; premišljevati vsaj petnajst minut skrivnosti rožnega venca, prejeti sv. obhajilo, kar je osrednje dejanje obhajanja prvih sobot, in vse to opraviti v zadoščanje Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Torej iz ljubezni do Marije.

Goreče obhajajmo tudi prve petke. Morda bomo zmogli za blagoslov obiska Marije romarice vsak dan zmoliti desetko rožnega venca, morda se udeležiti sv. maše tudi med tednom in v ta namen darovati z ljubeznijo kakšno žrtev. Ljubezen je iznajdljiva.

Vse to, predvsem pa posvetitev, naj nas vodi k še globljemu življenju v Bogu.

Evharistija, zakrament Jezusovega Srca

»Blagor telesu, ki te je nosilo,« smo slišali v evangeliju. Tudi mi nosimo Jezusa, saj ga prejemo v sv. evharistiji. Tu je z vsem svojim Srcem za vsakega izmed nas, da nas upodobi po sebi. Sv. Janez Krizostom pravi: »Ker imajo naše skriv-

nosti začetek v trpljenju, se približaj kelihu, kot da boš pil iz same Kristusove strani.« Isto je uživanje kruha.

To nam Gospod želi dati in to prejemamo v sv. obhajilu.

Sv. Favstina je molila po sv. obhajilu: »Jezus, spremeni me vase!« Po nekem sv. obhajilu je zapisala: »Po sv. obhajilu sem v svojem srcu začutila bitje Jezusovega Srca. Ker se že od zdavnaj zavedam, da sv. obhajilo v meni traja do naslednjega obhajila, častim ves dan Jezusa v svojem srcu.«

Cerkev evharistijo imenuje zakrament Jezusovega Srca. Predvsem tukaj nam daje svoje žarke ljubezni in slave. Pogosto, kadar le moremo, pojdimo pred tabernakelj, tu vedno najdemo Srce, ki nas čaka in je polno ljubezni do Očeta in človeka.

Iz revije *Glasnik Kraljice miru*

PO JEZUSOVEM PRIHODU
V NEBESA SO GA ANGELI
VPRAŠALI, KAKO BO
SEDAJ Z NJEGOVIM
KRALJESTVOM NA ZEMLJI.

»NA ZEMLJI IMAM
VENDAR SVOJE UČENCE,«
JE ODGOVORIL KRISTUS.
TODA ANGELI SO VIDELI,
KAKO NEBOGLJENI,
SLABOTNI IN OBUPANI
SO BILI JEZUSOVI UČENCI.
PRESTRAŠENI SO GA

VPRAŠALI:

»GOSPOD, KAJ RES
NIMAŠ NOBENEGA
BOLJŠEGA NAČRTA?«
JEZUS JIM JE REKEL:

»NE, DRUGEGA NAČRTA
NIMAM.«

Kriza Cerkve po koncilu in Marija

p. Ivan Dugandžić

Na praznik Brezmadežnega spočetja 8. decembra 1965 se je končal drugi vatikanski koncil. Od tedaj je minilo že petdeset let. To nam daje priložnost, da se zamislimo nad našimi takratnimi pričakovanji, ki se žal niso uresničila.

Ne le da ni prišlo do večje evangelizacije sveta in razcveta cerkvene življenja, ampak je Cerkev zajela tolikšna kriza, da se desetletja govori o potrebi nove evangelizacije v Cerkvi sami, da bi lahko evangelizirala svet. Medtem pa so vsi dosedanji poskusi podobni stopicanju na mestu, kar rojeva vedno nove frustracije in medsebojne obtožbe.

Ugleden nemški psihoterapevt in publicist pravi: »Poznam konservativne in progresivne katoličane. Ne glede na znane vsebinske razlike je razpoloženje v obeh skupinah popolnoma enako ... eno samo tannanje ... Obe skupini sta sicer sprti glede vseh vprašanj, vendar se formalno docela strinjata o vzroku tega žalostnega stanja: krivci za

slabo stanje Cerkve so vedno drugi, namreč druga skupina« (M. Lutz).

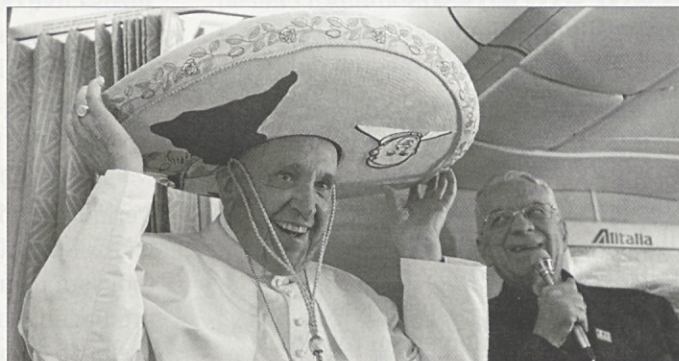
Kako je lahko prišlo do takšnega stanja? Mnogi se bodo strinjali, da se je vse začelo zaradi napačnega pojmovanja koncila, ki je želel Cerkev odpreti in približati svetu ter oznaniti evangelij današnjemu človeku v novi, razumljivi obliki. Namesto tega pa se je zgodilo prav tisto, na kar je krščansko skupnost opozarjal sv. Pavel v takratnem velikem poganskem mestu Rimu: **Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno** (Rim 12, 2).

Iskreno je treba priznati, da je bilo mnogim teologom in cerkvenim ljudem bolj pomembno ugajati svetu, kakor da bi s svojim pristnim krščanskim življenjem svet zainteresirali za lepoto evangelija. Tako je prišlo do prilaganja svetu in njegovemu duhu. Kristjani so po-

S potovanja s Frančiškom po Mehiki

Alojz Rebula

zabili na Jezusovo besedo, da so »sol zemlje« in »luč sveta« (prim. Mt 5,13s1), in so vse manj postajali spreminjajoča moč sveta, vse bolj pa so se utapljali v njegove zablode in napake. Posledice tega so stotine zaprtih cerkva in samostanov, medtem ko so tiste, ki še obstajajo, bolj kot ne napol prazne.

Mnogi so zaradi takšnega stanja zaskrbljeni za prihodnost Cerkve, pri tem pa pozabljajo na to, da bi se morali resno soočiti z njeno sedanjostjo. Kajti če Cerkev ni prav zdaj tisto, kar ji je namenil Jezus, potem je vprašanje njene prihodnosti brez pomena. Cerkev ni pobožna sekta, zaprta sama vase, ampak je poslana svetu kot sredstvo odrešenja. Če je izgubila lastnosti soli in luči, s tem ni ogrozila le svoje prihodnosti, marveč tudi prihodnost sveta, potem sploh nima več razloga, da še obstaja.

Papež Frančišek je v svojem govoru pred evropskim parlamentom nakazal izhod iz te globoke krize Cerkve in sveta, ko je naglasil: »Potrebno nam je oznanilo upanja, ki temelji na gotovosti, da je mogoče spremeniti težave v čvrste pobudnike edinosti, da bi prevladali vse strahove, ki jih doživlja Evropa skupaj z vsem svetom. To je upanje v Gospoda, ki bo zlo spremenil v dobro in smrt v življenje.« Upanje v Gospoda pa se lahko rodi samo v srcih, ki bodo začela iskreno iskati Gospoda in v življenju računati z njim.

To upanje že skoraj tri desetletja in pol pošilja v svet Cerkev, ki se v Medžugorju zbira pod varstvom Jezusove matere, ki po učenju koncila »sveti na tem svetu potujočemu Božjemu ljudstvu kot znamenje zanesljivega upanja in tolažbe, dokler ne bo prišel Gospodov dan« (*Luč narodov* 68).

Prevedel in priredil France Baraga –
Iz revije *Glasnik Kraljice miru*

Miselnega potovanja seveda, celo iz bolniške postelje. Ko pa se je to potovanje končalo, so se mi posebej vtisnili trije dogodki.

1) Papež Frančišek je v glavnem obiskal jug države in se tam hotel srečati z domorodci, se pravi potomci prvotnih Indijancev, ki se še niso inkulturirali v sodobno civilizacijo in zato ostali odrinjeni in družbeno manjvredni. Papež jih je posebej počastil z mašo, ki je bila sicer v španščini, vendar so berili prebrali v tamkajšnjih krajevnih jezikih. S tem je pravzaprav dvignil zaničevane jezike na bogoslužno raven, kar je gotovo osvobodilno osvežilo zavest tistih ljudstev. Domnevati je, da takšen povzdig ni mogel navdušiti sedanje mehiške vlade. Toda Cerkev se je znova izkazala kot civilizacijsko napredna.

2) Bolj kot za dogodek gre za trenutek, ko je papež rabil besedo »svežina evangelija«. S tem je poudaril večno mladost božjega sporočila v primerjavi z minevanjem različnih filozofij moderne civilizacije. Vzemimo na primer zaton eksistencializma in marksizma.

3) Še pretresljivejša je bila beseda, ki jo je Frančišek izgovoril tik pred odhodom na nekem stadionu, verjetno blizu meje z ZDA, in sicer množici mladih, ki so se zgrnili k njemu. Večkrat je ponovil besede: »Vi ste bogastvo naroda.« Zraven pa še besede: »Vi ste upanje Mehike.« »Zakaj ste upanje?« Odgovori različnih civilnih govornikov bi bili lahko: »Ker boste lahko uživali sadove nove tehnike. Ker boste lahko s svojo vitalnostjo vzor Latinski Ameriki. Ker boste videli gospodarski razcvet in politični ugled svoje države.« Papežev odgovor na vprašanje, »zakaj ste upanje«, pa je bil v popolnem neskladju z moderno mentaliteto. Glasil se je namreč: »Ker vi kakor jaz verujemo v Jezusa Kristusa!« S tem je mladim postavil cilj, ki presega zgodovinske možnosti, kar je tudi bistvo vere v Jezusa Kristusa in njegovo prihodnje kraljestvo. Papež Frančišek nima miselnega obzorja Janeza Pavla II., a ima njegov pastirski žar in njegovo vero, da je ključ svetovne in človeške zgodovine v Kristusu.

Iz Družine

300-LETNICA SMRTI SV. GRIGNIONA MONFORTSKEGA - Leta 1716

je umrl eden največjih Marijinih častilcev, Ludvik Marija Grignon Montfortski, in v njegovi duhovni šoli je zrastel tudi papež sv. Janez Pavel II., ki je dejal: »Rožni venec je moja najljubša molitev.« Pod njim se je leta 2000 začel postopek, da bi tega svetnika razglasili za cerkvenega učitelja. Vernike je namreč učil, kako se posvetiti Devici Mariji, kako gojiti do nje pravo pobožnost in kako pravilno moliti sv. rožni venec — zapisal je: Če je le mogoče, ga molite kleče, s sklenjenimi rokami. Nekega dne je z bratom Nikolajem stopil na ladjo, ki je vozila po Seni. Potniki so bili slabo vzgojeni in slišati je bilo grdo govorjenje. Montfortski je na neko palico pritrdil križ, pokleknil predenj in glasno dejal: »Vsi, ki ljubijo Jezusa Kristusa, naj se mi pridružijo.« Predlog je bil sprejet s krohotom in obračanjem hrbtov. Potem se je Montfortski obrnil k bratu Nikolaju ter mu rekel: »Na kolena, in moliva rožni venec.« Po prvi desетки je spet povabil ljudi; nihče se ni zganil, a glasovi so se polagoma umirjali. Brata sta molila naprej. Po drugi desетки je misijonar s prepričljivim glasom in kakor spremenjen tretjič ponovil povabilo. Sramotilci so se počutili premagane; drug za drugim so pokleknili in molili, nazadnje pa še spoštljivo prisluhnili razlagi Božje besede. —www.adozioniadistanza.net

TRIE ROŽNI VENCI IMAJO MOČ EKSORCIZMA

- Salezijanski duhovnik don Damir Stojić je med zagrebškimi študenti izredno popularen, ker jim govori jasno, pogumno in ponižno. Predvsem pa jih zbira okrog oltarja ter jih spodbuja k molitvi. Med drugim je dejal: »Neki svetnik je rekel, da je moč treh izmoljenih rožnih vencev enaka moči molitve eksorcizma.« Fatimska Marija je bila zelo konkretna, ko je dejala: »Vsak dan molite rožni venec, da izmolite svetu mir in konec vojne.« Ko je predstojnik samostana vprašal p. Pija, koliko rožnih vencev zmoli vsak dan, je dejal: »No, svojim predstojnikom moram povedati resnico! Izmolil sem jih štiriintrideset.« Ni čudno, da je Bog po njem storil toliko čudežev! Sveta mati Terezija iz Kalkute je imela tole videnje: »Spet ta

ogromna množica — na njihovih licih sem videla veliko bolečino in trpljenje. Klečala sem blizu Gospe, ki je bila obrnjena proti njim. Njenega obraza nisem videla, slišala pa sem njene besede: Poskrbi zanje, ti so moji. Popelji jih k Jezusu, ponesi jim Jezusa. Ne boj se! Nauči jih moliti rožni venec — naj ga molijo v družinah — in vse bo dobro. Ne boj se, Jezus in jaz bova s teboj in tvojimi otroki.«
<http://rastimo-u-vjeri.com>

JE ČLOVEK USMILJEN DO BOGA?

Vernik vedno znova pričakuje, da mu bo Bog izkazal usmiljenje. A to sme pričakovati le, če je tudi sam usmiljen do Boga. Med tiste pastirje, ki so predlagali, naj bi Cerkev odpravila izredno obliko prejema sv. obhajila (na roko), ki je le dopuščena, ter ohranila redno obliko (kleče in na jezik) — odličnost te odlike je podčrtalo že več vatikanskih dokumentov — se je uvrstil tudi irski benediktinec Mark Kirby iz priorata Silverstream. Pater Kirby predlaga, da naj bi se to zgodilo v letošnjem letu usmiljenja. Kakor številni drugi tudi on svari, da obhajilo na roko vodi po vsem svetu do številnih bogoskrunstev. Pravi, da naj bi postali ljudje usmiljeni do Tistega, ki je med nami navzoč pod krhko podobo hostije.

HRVAŠKA KATOLIŠKA TV -

29.12.2015 je začela delovati nova hrvaška digitalna televizija, Laudato TV, 'družinska televizija' (<http://laudato.tv/>). Že ime pove, da se televizija namerava posebej posvečati družini. Za začetek sta televizijo finančno podprli Ameriška škofovska konferenca in nemška Pomoč Cerкви v stiski. Televizija Laudato je zgrajena na trdnih temeljih, saj za njo stojita Hrvaška škofovska konferenca in Konferenca hrvaških redovnih predstojnikov. Molimo, da bi podobno podporo čim prej doživela tudi edina slovenska katoliška televizija Exodus (<http://www.exodus.si/>), ki more za zdaj preživeti samo zaradi garaškega uredništva in zvestih gledalcev.

SVETI PETER V ROKAH NOVIH POGANOV

- Muslimani so že nekajkrat napovedali napad na Vatikan, nihče pa ni opazil, da je na sam praznik Brezmadežne padla bazilika sv. Petra v roke drugega sovražnika — v roke novih poganov, ki iz ekologije in zmanjšanja svetovnega

prebivalstva delajo religijo. Svetovna banka, ki od začetka 70. let pomaga le tistim deželam v razvoju, ki omejujejo rast prebivalstva tudi s splavom in protispočetnimi sredstvi, je namreč financirala posebno inštalacijo luči, med katero so na pročelje bazilike projicirali vsakovrstne živali in ljudi raznih veroizpovedi — budistične menihe, žensko v muslimanski burki, zastopnike animističnih religij. Podobe Brezmadežne, ki je ta dan praznovala, pa ni bilo na pročelju Sv. Petra in tudi ne nobenega drugega katoliškega simbola. Ob slikah so predvajali ezoterično glasbo. — <http://www.lanuovabq.it/it/articoli-san-pietro-caduta-nelle-mani-dei-neo-pagani-14641.htm>

BOGOSLUŽJE JE ZA BOGA! -

Kardinal Robert Sarah, prefekt Kongregacije za bogočastje, je za vatikanski dnevnik Osservatore

Romano zapisal glede samovoljnih sprememb v liturgiji, ki jih uvajajo nekateri duhovniki: »Glede teh stvari so nauk 2. vatikanskega koncila pogosto popačili. Sarah je predvsem poudaril, da »duhovnik ni voditelj zabave«, in dodal: »Voditelj bogoslužja ne sme iskati podpore občestva, stati pred njim, kakor da morajo ljudje stopiti predvsem v dialog z njim. Nasprotno, stopiti v duhu koncila pomeni: biti v skritosti, odreči se gledališkim lučem!« Pojasnil je: »Včasih duhovniki vpeljejo v bogoslužje prvine zabave. Mar nismo doživeli bogohotenja pričevanj, prizorčkov, aplavzov? Duhovniki si domišljajo, da s tem širijo sodelovanje vernikov, v resnici pa skrčijo bogoslužje na nekaj čisto človeškega. S tem tvegajo, da pri bogoslužju ne ostane več prostora za Boga.«

Iz revije *Glasnik Kraljice miru*

Nekaj prisrčnih odlomkov iz šolskih spisov ...

- V soboto je ata zmagal na razstavi psov.
- Jaz nisem krščen, sem pa cepljen.
- V Rdečem križu se ženske in moški posvečajo ljubezni, nekateri brezplačno, nekateri pa vzamejo denar.
- Stric je odpeljal svinjo za hišo in jo zaklal skupaj z dedkom.
- Moja teta je šla na aerobiko. Drugi dan so jo roke tako bolele, da jih ni mogla dvigniti nad glavo. Prav tako noge.
- Konji so imeli okraske na glavah in na repih. Jezdec prav tako.
- Pri nas imajo moški lahko samo eno ženo. To se imenuje monotonija.
- Pri nas doma ima vsak svojo sobo. Samo ata ne, on mora spati pri mami.
- Ne vem, koliko let imam. To se stalno spreminja
- Ata je odrasel na vasi. On je videl živo kravo.
- Zelo sem se ustrašil, ko je zbolela mama. Mislil sem, da nam bo zdaj kuhal ata.
- Življenjsko zavarovanje je denar, ki ga dobi tisti, ki preživi smrtni slučaj.
- Krave ne smejo hitro teči, da ne bi polile mleka.
- Črvi ne grizejo, ker imajo rep spredaj in zadaj.
- Psi imajo radi vodo. Nekateri tako zelo, da v njej živijo. To so morski psi.
- Živalski vrt je super. Tam

lahko vidimo tudi živali, ki jih sploh ni.

- V Franciji so nekoč kriminalce ubijali z želatino.
- Ribe se razmnožujejo tako, da nosijo iskre.
- Med tednom Bog živi v raj, v nedeljo pa pride v cerkev.

Kirurg s talentom in ljubeznijo

Tone Ciglar

Ljubljana,
1937 – 1945

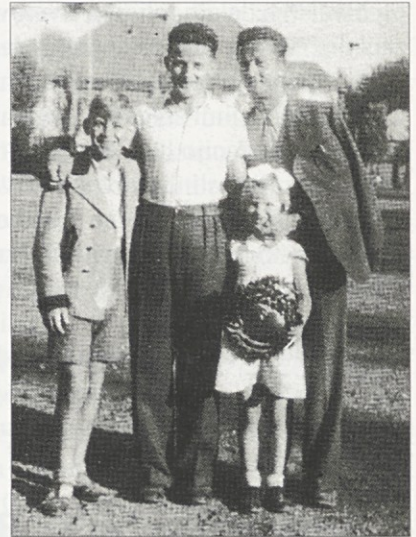
Medicino je začel študirati leta 1931 v Ljubljani, nadaljeval pa v Zagrebu. 28. maja 1937 je promoviral na medicinski fakulteti v Gradcu. Študij je s specializacijo dopolnjeval na Dunaju; specializiral se je za transfuzijo. Postal je misijonar s skalpelom, s katerim je nešteto krat zarezal v človeško telo, da bi trpečemu človeku vrnil zdravje. In uspeval je s klasično zahodno medicino na Vzhodu, med Kitajci.

Dobil je mesto na 1. kirurškem oddelku Ljubljanske javne bolnišnice. Ob strani mu je stal sloviti kirurg dr. Robert Blumauer. Ta je leta 1938 kirurgijo formiral na odseke. Dr. Janež je bil na transfuziji in v laboratoriju. Tu se je požrtvovalno spo-

prijel s pionirskim delom. Ne samo, da se ni bal dati krvi, velikokrat je kar med operacijo sam dal bolniku svojo kri v neposredni transfuziji.

Mlademu kirurgu, ki je pokazal toliko nadarjenosti, se je odpirala slavna prihodnost. Toda v Evropo je treščila druga svetovna vojna, v Slovence še posebej tragično. »Leta 1937 sem postal zdravnik kirurg v ljubljanski bolnišnici. Ko je prišla vojna, so me potrebovali tisti, ki so se borili, in pomagal sem vsakemu, kdorkoli me je prosil! Zdravnik sem postal zato, da rešujem življenje, ne da ubijam. Imam svojo vest in svoje prepričanje, nisem bil v kaki skupini ali stranki, v srcu sem bil in bom vedno svoboden.«

Pa je prišel maj 1945, maj, ki je opevan kot najlepši mesec. Ta to gotovo ni bil. Dr. Janež je po zaupnih kanalih zvedel, da je na seznamu za likvidacijo. Preveč je bil svoboden,

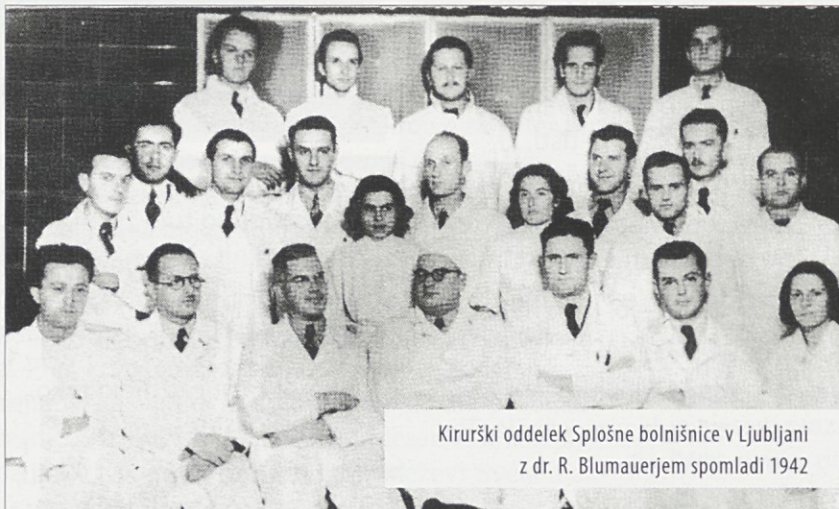

Z bratom Korlom na stadionu v Ljubljani

da bi se dal usužnjiti; zato se je umaknil pred tistimi, ki so to storili.

Odšel je, komaj 32-leten, in se nikdar več ni vrnil. Domovina ga je zavrgla, on ni izdal človeka, nikogar. Ker ni smel ljubiti bratov po krvi, je vzljubil tujce in storil, da so mu postali bratje. Božja Previdnost je tkala niti rešenja. Dr. Janež se je vključil z vsem žarom srca in izrednim talentom in uresničil svoj sen in sen svoje matere: bil je zdravnik misijonar in misijonar zdravnik.

Ladislav Lenček CM obuja spomine: »Spomnil sem se, kako smo v Ljubljani v času svetovne vojne pri novoustanovljeni Misijonski dijaški zvezi sanjali in tudi v misijonskem tisku pisali o potrebnosti tudi laičnih misijonarjev, ki naj bi vsak v svojem poklicu sodelovali z drugimi misijonarji pri gradnji Cerkve v misijonskih pokrajinah. Sodelavec Nikolaj Jeločnik je tedaj v Misijonskem koledarju celo objavil pesniško zasnovani, religiozno in misijonsko globoko občuteni sestavek: Misijonski zdravnik v deželi Vzhajajočega sonca... Že tedaj sem pogosto slišal o nekem mladem zdravniku dr. Janežu, zelo spretnem kirurgu« (KM 1980, 204).

Kirurški oddelek Splošne bolnišnice v Ljubljani
z dr. R. Blumauerjem spomladi 1942

Z reko beguncev naproti smrti

Vetrinj. Koroška, 1945

ČEZ KARAVANKE

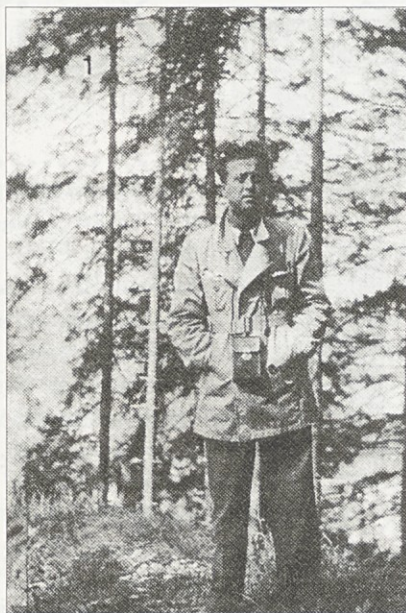
»Zelo se je zameril dr. Lavriču, ki je zbiral mesečne prispevke za OF, vendar mu dr. Janež za te namene nikoli ni nič dal« (p. Kalist). Nekega majskega jutra 1945 seže v roko s. usmiljenki in ji reče tri besede: »Grem, moli, tiho!« in je izginil s kolono čez Karavanke. »Pred komunisti leta 1945 sem pobegnil na svoj račun. Prišel sem z drugimi desetstosi v Vetrinj pri Celovcu. Imel sem privatni tovorni avto, natrpan z zdravili« (Zaletel).

Spremljal je to karavano in kot zdravnik pomagal vsem, ki so bili pomoči potrebni. »Piše mi, kako je nekoč na Vetrinjskem polju klečal na golih tleh, v obeh rokah imel instrumente in nekemu ob sončni svetlobi operiral roko. Znanka iz Amerike mi je pripovedovala, kako ji je on v taborišču rešil življenje« (KM 1970, 277).

ODKRITJE PREVARE

Bil je določen med prvimi za transport, ki je vozil v mučeništvo in smrt. Zgodba do pliberške postaje nam je znana. V rži je dozorel za sklep velikodušnega darovanja življenja, če se reši. Treba je torej začeti.

»Ob 11. uri ponoči sem sklenil, da moram iz rži, da moram preko vse rži do ceste, po kateri smo se pripeljali, in potem v hrib na drugi strani ceste. Počasi sem neslišno po kolenih pred seboj lomil rž in po večkratnem počivanju ob eni ponoči iz rži zagledal belo cesto. Bilo je svetlo, in ko sem videl, da na cesti ni žive duše, sem stekel preko ceste v hrib, ki se je začel kakih 100 m od ceste. V hribu sem čakal dneva in proti 6. uri zjutraj sem na drugi strani hriba začel iti proti dolini. Ljudem sem se izogibal.« Pri cerkvi Božjega

Dr. Janež kot begunec nekje na Koroškem

groba pri Pliberku ni bilo duhovnika. Zaupati ni upal nikomur. Na poti proti Šmihelu je srečal ženo z otrokom. Povedala mu je, da je v Avstriji, da je bila tista postaja Pliberk, in to, kako pride v Celovec. »Po navodilih te žene sem vseskozi peš prišel v Celovec naslednji dan opoldne, 30. maja. Tam sem povedal našim ljudem, da so Angleži domobrance predali partizanom« (Zaletel).

Bil je prvi, ki so mu verjeli, da so vesti resnične, da vlaki ne vozijo v Italijo, ampak v smrt v Jugoslavijo. Tako je mnogim uspelo rešiti sebe

in svoje te poti v smrt.

»Moj šofer je prišel 5 dni nato za menoj v Vetrinj. Povedal je, da sem bil jaz komaj skočil v rž, ko je že prišla partizanka in ga vprašala, kaj dela tam in kje je doktor. Rekel ji je, da je že šel na vlak in potem je njega odpeljala na vlak. Torej je le za las manjkalo, da me ni videla. Šofer je nekje pri Dravogradu opolnoči razbil železno okno v živinskem vagonu, se zagnal prav na nekem mostu in si poškodoval nogo, da se je tri dni skrival na kmetih in potem srečno prišel preko meje v Vetrinj« (Zaletel).

ČEZ VIŠARJE V RIM

Ker ga je Bog rešil, je sedaj moral iskati priložnosti, da izpolni obljubo, ki mu jo je dal, saj od sedaj njegovo življenje ne pripada več njemu, ampak misijonom, za katere se je odločil. In priložnost se je ponudila prav kmalu.

»Ko sem prišel 30. maja nazaj v Celovec, je bila prva oseba, ki sem jo srečal, č. g. Janez Kopač, lazarist. Videl me je vsega umazanega, neobritega, in ko sem mu povedal, od kod prihajam in kaj se je zgodilo, mi je rekel: »Doktor, jaz grem jutri zjutraj preko gora v Rim, pojdite z menoj, greva skupaj na Kitajsko. V Rimu je msgr. Keréc ki išče slovenskega zdravnika!« (Zaletel).

Dalje prihodnjič

Ko je JANEZ VIANEJ, poznejši arški župnik, še hodil v šolo, je bil za svoje učitelje prava pokora. Na vsak način je hotel postati duhovnik, a mu je bila vsaka učna snov pretežka. Bil je tako malo nadarjen, da mu je pri enaindvajsetih letih pomagal pri učenju dvanajstletni deček. Ko mu je nekoč že neštetokrat razložil določeno snov in je Vianej še vedno ni razumel, ga je fantič udaril, kar so videli tudi drugi učenci. Vianej ni vrnil udarca, pač pa je pokleknil pred dvanajstletnika in ga prosil: »Odpusti mi! Oprosti, da sem tako neumen!«

Sramota umira počasi

Ivan Štuhec

Nekdanji režimski novinar na nacionalni televiziji Janez Čuček je v osemdesetih letih obiskal slovenske izseljence v Argentini. Na smrtni postelji ležeči predvojni novinar Slovenca, Ruda Jurčec (Ormožanec po rodu), mu je ponudil navdih za naslov knjige o slovenskih izseljencih: »Sramota umira počasi«. Čuček je leta 1998 za življenjsko delo prejel nagrado Društva novinarjev, ne da bi svoje sramotno delo obžaloval.

Asociacija na naslov omenjene knjige se mi je porodila ob odprtju apostolske nunciature v Ljubljani. Tako kot je slovenska levo-libertarna politika, ki do danes ni sprejela Demosovega duha zgodovine, ovirala vse, kar ni bilo v prid njenih privilegijev, tako je ovirala z birokratskimi postopki rešitev nunciature v Sloveniji. V vmesnem času so se pojavili celo glasovi, da Vatikan ne bo več poslal v Slovenijo nuncijskega, kar bi pozdravili vsi, ki krščanstvo uporabljajo za svoj pljuvalnik.

Predsednik države v svojem nagovoru tudi ni zmožal vpljudnostnega opravičila, ko je izražal veselje nad dejstvom, da je odprtje ob 25. obletnici samostojne Slovenije, ki jo je med prvimi priznal prav Vatikan. Nuncij in državni tajnik sta zaplete omenjala, nista pa jih potenciala. Slednji je usmeril pogled v prihodnost, v upanju, da se bodo dobri odnosi nadaljevali in nerešena vprašanja v duhu dialoga razrešila. A se še ni prav ohladil stol, na katerem je sedel, že so nekateri mediji v svoji preverjeni maniri opozorili na ločitev

Cerkve in države in na nevarnost privilegiranja ene verske skupnosti na račun druge. Ta FVD-jevsko-roterjevski kompleks je tako globoko zažrt v možganih dežurnih spremljevalcev katoliške skupnosti na Slovenskem, da je normalen dialog o mestu religije, cerkva in verskih skupnosti vedno znova blokiran.

Če bi bil predsednik države gospod, bi se za sramotnih 25 let zavlačevanja opravičil, pa tudi za to, da je njegova vlada hotela minirati zakon o verski svobodi. Po drugi strani pa je tudi prav, da v Vatikanu vedo, kako dolgo kaj traja, preden se v »demokraciji« slovenski republiki kaj zgodi. Vsekakor ima vatikanska diplomacija drugačne predstave o dialogu kot socialistično kontaminirana slovenska politika, ki ali sestavlja multireligijske komisije zato, da se ne bo nič premaknilo, ali pa igra igro deli in vladaj med verskimi skupnostmi, da najde izgovor za svoje nereševanje problemov, ki pa obstajajo in zadevajo nas kot državljane in vernike. Oefarska oblika dialoga, ki ji je nasedel Kocbek in ki jo nekateri gojijo vse v naš čas, je tudi ena od sramot, ki počasi umira. Ta način dialoga ljudje od zunaj težko razumejo, tudi v Vatikanu ne.

Problem migrantov in islama v Evropi vsekakor na novo odpira vprašanje, kako je religija umeščena v demokratično, laično in pluralno družbo ter kako so zakonsko urejene vse podrobnosti, s katerimi se srečujejo verniki in državljani.

Če bi v Sloveniji prevladal dialog v duhu nemškega filozofa

Habermasa, ki postavlja štiri merila za logiko javne razprave, bi smeli upati, da se bo kakšno poglavje sramote zaprlo prej kot v naslednjih 25 letih. Habermasovi pogoji za javni dialog so: resnicoljubnost, razumljiv jezik, ustreznost socialna komunikacija in pošteno formuliranje lastnih namenov in občutkov. Dokler si partnerji v dialogu ne bodo postavili pravih dialoga, bomo ostali pri lepih frazah, pa naj jih slišimo s slovenske ali vatikanske strani.

Ne glede na obstoječi sporazum med Svetim sedežem in Republiko Slovenijo in ne glede na zakon o verski svobodi nas v prihodnje čaka naloga, da odgovorimo na vprašanja: kakšno mesto imajo religije v slovenski družbi, kaj to posledično pomeni za vzgojno-izobraževalni proces; če so verske institucije ločene od države in obrnjeno, državljani pa smo davkopllačevalci in verniki hkrati, kako urediti gmotni položaj verskih skupnosti in cerkva, da bodo odvisne od svojih vernikov in njihovih darov; če je del verske dediščine neločljivo povezan s kulturno dediščino na Slovenskem, kako sistematično urediti to vprašanje, da ne bo odvisno od vsakokratne politične oblasti; če je cerkvena karitativna dejavnost dobrodošla vedno, ko je država prekratka, zakaj ni enakopravno urejen položaj dobrodelnih organizacij? Skratka tam, kjer sta država s svojimi sistemi in verske skupnosti ali cerkve s svojimi, na presečišču, tam je še veliko odprtih vprašanj. Rešljiva so, če je v središču človek in politična volja, da se v dobrobit ljudi stvari uredijo.

Ker pa pri nas sramote počasi umirajo, se nam lahko zgodijo nove, predno bomo stare odpravili.

Iz Družine

Križem po svetu in času

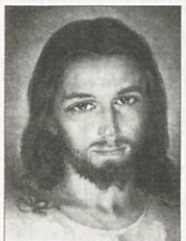
.....
Na Slovenskem so vsi prebivalci bili dolžni imeti poleg imena tudi priimek od 1. septembra 1782, ko je cesar Jožef II. dal popisati prebivalstvo.

.....
»Če bi mi, ki smo se za revolucijo in prevzem oblasti šolali v Moskvi, povedali, kakšen teror izvaja komunistična oblast v Sovjetski zvezi nad lastnim narodom, bi nam vsi Slovenci obrnili hrbet,« **je izjavil Ivan**

Maček, tisti, ki je dal ubijati tiste, ki so mu obrnili hrbet in zato dobili oznako »izdajalci«.

.....
V zadnjih 200 letih so papeži objavili 297 okrožnic, v katerih izražajo mnenje Cerkve glede dandanašnjih vprašanj. **Zadnje okrožnico, ki se imenuje »Lumen Fidei«** – »Luč vere«, je podpisal papež Frančišek.

.....
Šele okoli 100 let po prikazanju Srca Jezusovega sestri Marjeti Alacoque je papež Klemen XII. I. 1765 dovolil praznik Presvetega Srca Jezusovega, toda samo za nekatere dežele. **Po 91 letih, l. 1856, je Pij IX. dovolil češčenje Srca Jezusovega vsej Cerkvi.** - Med prvimi državami, ki so obhajale ta

praznik, **je bila Poljska**, ki je bila izbrana, **da je v 20. stoletju Bog začel po sestri M. Favstini Kowalski** in z odobritvijo papeža Janeza Pavla II., Poljaka. **novopobožnost k Božjemu Usmiljenju.**

.....
V 3. stoletju je bilo mesto Ptuj v današnji Sloveniji, takrat rimsko mesto, **na prvem mestu po pre-**

bivalstvu, pred Dunajem in Londonom. Z okolico je štelo 30.000 ljudi. Škof sv. Viktorin, ki je boljje obvladal grščino kot latinščino, je bil prvi razlagalec svetopisemskih knjig.

.....
V družini sv. Terezije Deteta Jezusa je bilo 9 otrok, štirje so kmalu umrli, pet hčera pa si je izbralo redovni poklic. **Oče in mati sta bila razglašena za blažena l. 2008**, letos pa se je začel postopek za blaženo njune druge hčerke Leonije.

.....
Mesto Jéríha v Palestini, oddaljeno od Jeruzalema okrog 35 km, **je staro 9800 let**, leži pa 250 metrov pod morsko gladino. Ime pomeni **mesečno svetlobo.**

.....
Božidar Jakac, eden največjih slovenskih slikarjev, je umrl 30. novembra 1989 »z božjim blagoslovom« in je bila njegova želja, da ga pokopljejo z obredom Cerkve. L. 1967 je dobil nagrado AVNOJ-a, ker je portretiral maršala Tita, pa tudi naredil zbirko risb iz partizanskega življenja. Med zadnjimi risbami je tudi portret ljubljanskega nadškofa Jožefa Pogačnika.

.....
V slovenskem mestu Mariboru raste vinska trta, ki je stara čez 400 let. Ima več kot 30 metrov dolge korenine, ki segajo od gostišča »Stara trta« pa do reke Drave. Vino zapečatijo s prvotnim mestnim pečatom iz 16. stoletja. Zanimivo bi bilo vedeti, **če gre za edinstveni primer na svetu.**

.....
Ko je bil l. 1906 potres v mestu San Francisco v Združenih državah, je bilo porušenega tri četrtine mesta. Požar je povzročil plin, ko so počile cevi. **Takrat je**

zgorela tudi tri leta prej zgrajena slovensko-hrvaška cerkev. Župnija je tedaj štela 6000 duš.

.....
Mati božja Marija se je prvič prikazala trem pastirčkom v Fatimi 13. maja 1917.

13. maja 1943 so Nemci kapitulirali pred zahodnimi zavezniki v Afriki v 2. svetovni vojni. To je bila prva odločilna zmaga zaveznikov nad Hitlerjevimi silami. **Japonski cesar Hirohito pa je podpisal premirje pred ameriškim generalom Mac Arthurjem 15. avgusta 1945**, na praznik Marijinega vnebovzvetja.

.....
Pisatelj Solženicin je ugotovil, da Lenin ni imel ene same besede o ljubezni.

.....
..... Zbral M.Š.

Duhovno življenje je objavilo

Jure Vombergar

PRED 50 LETI (1966)

APRIL

3: Zvezni sestanek SDO in SFZ je bil po mladinski maši, ki je navadno vsako prvo nedeljo v mesecu. Poslušali so predavanje o pasijonskih igrah in gledali filmski prikaz o *Pasijonu v Oberamergauu*.

Obrede velikega tedna so imeli slovenski rojaki v Slovenski hiši v Buenos Airesu, v slovenski vasi v Lanusu in v Mendози. V Slovenski hiši so bile na veliki četrtek do polnoči svete ure: za žene, dekleta, može in fante. Na veliki petek je bil med drugim tudi peti pasijon v slovenskem jeziku. Na veliko soboto so rojaki obnovili krstne obljube. Obrede je vodil in vse tri dni govoril o koncilski temi - za prejem svetoletnega odpustka - msgr. Anton Orehar. Pel je SPZ Gallus pod vodstvom dr. Julija Savellija.

17: 11. slovenski dan je bil, kot je že tradicija, na belo nedeljo na Pristavi v Moronu. Znova jo slabo vreme preprečilo predvidene nastope. Bila je le sv. maša in govor predsednika ZS Božidarja Finka.

23: Slovensko gledališče Buenos Aires (SGBA) je začelo letno gledališko sezono z **uprizoritvijo Cankarjeve komedije Za narodov blagor** na odru Slovenske hiše. Režiral je Maks Borštnik, sceno pa napravil Ivan Bukovec.

Komentar v Oznaniilu (št. 25): *»Ivan Cankar slika imenitnike svoje dobe, ki se zgublajo v praznih besedah, v borbi za svoje stolčke, narod pa strada in blodi brez prave smeri in kruha. Tem ne smemo postati podobni mi, da bi o krščanstvu in slovenstvu imeli nekaj praznih fraz, svet in rojake pa bi pustili brez živega zgloda in sebe varali s praznim življenjem. Iz sklepov vatikanskega zbora je zadihala želja po resnem krščanstvu, katerega hočemo živeti tudi mi. Enako naj nam velja za naše narodno življenje.«*

24: Slovenski dom v San Martinu je praznoval 5-letnico obstoja. Za ta praznik so v domu pokrili ves dosedanji športni prostor s pločevinasto streho. Dopoldne je imel mašo msgr. Anton Orehar, ki je v pridigi govoril rojakom *»o nujnosti udejstvovanja v slovenski skupnosti, o podpiranju njenih ustanov ter o potrebi odpornosti proti slehernemu zlu, ki bi hotelo povzročati škodo in slabiti voljo v vztrajanju pri zvestobi narodnim in verskim idealom«*. Popoldanska akademija je pokazala, da skupnost v tem domu razvija živahno delavnost na kulturno-prosvetnem področju.

Občni zbor SDO je bil v Slovenski hiši. Po poročilih predsednice, predstavnic krožkov in odbornic, so bile volitve, na katerih je bila izvoljena za predsednico Mila Hribar. Ostale odbornice so: Majda Tomažin, Helena Pleško,

Olga Sladič, Martina Lah, Cvetka Šenk in Marta Pozelnik.

Rekolekcija KA je bila dopoldne za može in fante v Slovenski hiši, za žene in dekleta pa popoldne v ukrajinski cerkvi na ulici Ramón L. Falcn 3970, kot redno vsako zadnjo nedeljo v mesecu.

30: Na novo službeno mesto v Toronto v Kanado je odšel **Ivan Jan CM** iz vikarije v slovenski vasi.

Revija DŽ prinaša **odgovore na anketo** med slovenskimi otroki od 7. do 12. leta na vprašanje: *»Kaj želiš biti, ko boš velik(a)?«*
Deklice: učiteljica (59), šivilja (9), zdravnica (4), mama (3), uradnica (2), redovnica (2), trgovka (2), prof. glasbe (2), bolničarka (1), tajnica (1), igralka (1), odvetnica (1), ne vem (5); skupno 92 odgovorov. **Dečki:** mehanik (23), duhovnik (21), inženir (20), šofer (11), zdravnik (7), zidar (3), mizar (3), risar (2), delavec (2), učitelj (1), kovač (1), nogometaš (1), kmet (1), rejec malih živali (1), agronom (1), advokat (1), trgovec (1), policaj (1), ne vem (6); skupno 107.

NEKDO, ki je želel postati kristjan, je potoval v Rim in se ves razočaran vrnil. Rim in življenje v njem nista bila takšna kot je pričakoval. Kljub temu pa se je čez nekaj tednov dal krstiti v katoliški Cerkvi. Na posmehljiva vprašanja prijatelj je samozavestno odgovarjal: *»Verjemite mi: vera, ki to zdrži, kar sem tam videl, in ne propade, je prava!*

KRSTI, POROKE IN SMRTI

v slovenski skupnosti v Argentini leta 2015

Pripravil **Jure Vombergar**

KRSTI: Lorenzo Scarpelli – Stanovnik, Valentina Ema Klarreich – Kogovšek, Luka Frančiček Šmon – Marušič, Ivana Vombergar – Zavolovšek, Matilda Ivana Tortelli – Pugelj, Julija Marija Modic –

Kržišnik, Ignacij Jože Grohar – Michel Torino, Milan Mugerli – Ceberio, Máximo Dimnik – Petraroia, Felicitas Sofia Cimato – Sparhaki.

POROKE: Cristian María Alarcón – Natalija Re Vesel, Nicolás Svetris – Klavdija Elizabeta Rozina, Martin Barberis Cicciaro – Marjanka

Ayerbe Rant, Maksi Klebčar – Ana Klara Hostnik, David Rot – Yuliana Cardona López, Damijan Gabrijel Kovačič – Marija Belen Desocio, Fernando Contreras – Kristina Draksler, Tomaž Vombergar – Julieta Grandinetti, Pavel Šuc – María Eugenia Santillán.

SMRTI: Ivan Starič (90), Carlos Cepeda (59), Ida Erjavec roj. Košir (96), Janez Marinčič (89), Ivanka Zorko roj. Keržič (87), Ivan Jerman (58), Franc Zorec (91), Jure Lah (57), Gabrijela Pregelj (67), Marija Debevec roj. Mayer (86), Marija Hrvat roj. Zelenc

(90), Minka Razinger (88), Helena Lavrenčič roj. Ilc (88), Mojca Pirc roj. Šetina (89), Andrej Makek (81), Francka Oblak roj. Božnar (91), Jože Možina, Hinko Pogačnik (101), Lojze Tašner (76), Jože Šuštar (92), Pepca Habat roj. Javoršek (91), Jože Tomažević (84), Polda Jančič roj. Marinič (89), Jože Boh (84), Tinka Urbančič (67), Barbka Modic roj. Maček, Ana Starič (64), Peter Pengov (65), Lojze Opeka (63), France Remec (78), Ivo Majhen (74), Tonči Puntar (63), Tini Sever roj. Škerjanec (87), Elizabeta Skvarča roj. Kavčič (86), Pavla Smrekar roj. Selan (88), Edvard Marušič (57), prelat Mirko Gogala (96), Marica Zakrajšek roj. Škedelj (91), Ivan Korošec (90), Polona Beltram roj. Glavan (91) Guillermo Re (56), Ana Hostnik roj. Osterc (89), Janko Gornik (67), Marija Santolaria roj. Kavčič (50), Tončka Kahne roj. Kosanc (85), Marija Osterc roj. Repič (84), Kristina Jelenc roj. Marolt (92), Jure Ahčin (89), Vida Troha roj. Kenda (88), France Trpin (93), Lojze Mehle (76), Mario Scalzo (73), Magda Češarek roj. Gaser (82), Marta Hribar roj. Zajec, Angelca Klanšek (92), Rafael Vodopivec (100), Jože Horn (89), Marija Mehle roj. Juhant (74), Hotimir Gorazd (90), Andrej Corn (78), Ana Mokorel roj. Petkovšek (85), Mirko Bezljaj (91), Danijel Vičič (54), Andrej Duh (71), Liza Dogherty roj. Komar (66), Ivan Borovšak (76), Janez Knap (88), Gizela Šušteršič roj. Grobler (103).

Te osebne podatke so sorodniki sporočili našim časopisom (Oznanilu in Svob. Sloveniji).

V SLOVENIJI SE JE LETA 2015 RODILO 600 OTROK MANJ KOT LETA 2014! OD LETA 1997 PA JE BILO SPLAVLJENIH 115.455 DEKLIC IN DEČKOV!

Lani je število porodov v slovenskih porodnišnicah v primerjavi z letom 2014 upadlo v 12 od 14 porodnišnic, le v dveh porodnišnicah so zaznali porast števila porodov. Skupno je lani v slovenskih porodnišnicah na svet privekalo 20.001 otrok. To je 610 porodov manj kot leta 2014. Največ, 5.927 novorojenčkov, se je rodilo

v Ljubljani, kjer so imeli največjo gnečo 5. februarja, ko je rodilo 30 žensk, medtem ko so lani imeli v povprečju 16 porodov na dan. V ljubljanski porodnišnici se je lani rodilo 177 parov dvojčkov in dvakrat trojčki, skupno pa 3.071 dečkov in 2.969 deklic. Najlažja deklica je bila težka 370 gramov, najtežji deček pa 5.730 gramov. Zadnji novorojenček v letu 2015 se je rodil ob 22. uri in 56 minut, na svet je prišla deklica, težka 3.390 gramov.

Od leta 2010 število otrok pada

Odkar NIJZ (Nacionalni inštitut za javno zdravje) spremlja podatke, se je najmanj otrok rodilo leta 2003, in sicer 17.160, potem pa se je do leta 2010 število otrok povečevalo, od leta 2011 pa znova upada.

V Sloveniji je bilo od leta 1997 do 2015 splavljenih 115.455 deklic in fantov

Po podatkih Nacionalnega inštituta za zdravje je bilo od leta 1997 v Sloveniji (kirurško) splavljenih minimalno 115.455 otrok. Tem je potrebno prišteti še na deset tisoče otrok, ki so bili splavljeni s kemično abortivno kontracepcijo in v postopkih umetne oploditve v epruveti. Ob vseh teh podatkih pa se vprašajte, kam so nas pripeljale slovenske protidružinske organizacije in stranke, ki so bolj ali manj na oblasti že od osamosvojitve naprej? Vedno večjemu številu ljudi je razumljivo, da gre Slovenija v svet industrije splavov in v propad naroda!

Vir delno: RTV SLO

Zavod za družino in kulturo življenja

iz naše kronike

Metka Mizerit

Ker januarja in februarja v slovenski skupnosti zaradi počitnic ni posebnih dejavnosti, je kronistka pobrala nekaj zaostalih poročil.

MUZIKAL ANNIE
V soboto, 19. decembra, so **UČENCI PREŠERNOVE ŠOLE na Pristavi** predstavili glasbeno igro Annie. Zgodba se godi v sirotišnici, kjer živi šest deklic – sirot (Mikaela Križ, Myrna Vodnik, Saši Mavrič, Nataša Jerovšek, Magdalena Córdoba in Justina Oblak). Pripovedujejo si svoje žalosti, bolečine in upajo, da jih bodo kmalu posvojili dobri starši.

Voditeljica zavoda, gospodična Agata (Maruča Zurc), je trda in stroga ženska. Annie (Mikaela Križ) upa, da jo bodo prišli iskat njeni starši, ki naj bi jo samo začasno pustili v sirotišnici. Nekoč je ušla iz sirotišnice, da bi starše sama poiskala, pa jo je policaj (Boris Čeč) pripeljal nazaj.

Za božič je bogataš Domen (Martin Križ) sklenil, da bo povabil siroto, ki bi na njegovem domu preživela božične praznike. Njegova tajnica gospodična Julija (Marjana Jelenc Petrocco) jo je prišla iskat. Izbrana je bila Annie, ki je v bogataševem domu našla udobje. Kupila si je lahko tudi novo praznično obleko. Ko je bogataš Domen zvedel, da Anniena starša še živita, je ponudil bogato nagrado tistemu, ki bi ju našel. Gospodična Agata pa je vedela, da sta oba že mrtva, vendar se je hotela polastiti nagrade. Govorila je s svojim bratom (Adrian Gaser) in njegovo ženo (Andrejka Puntar Gaser), ki naj bi se predstavila kot Anniena starša. Zgodba se srečno konča.

Igro sta režirali Nevenka Grohar in Viki Selan. Koreografijo in plese je pripravila Karolina Kenda. Petje sta imeli na skrbi ga. Anka Savelli Gaser in Marjanka Grohar. Čudovito scenarijo sta si zamislili Sandra Petkovšek Beltram in Marjana Bitenc.

Ob koncu se je voditeljica Prešernove šole ga. Andrejka Papež

Córdoba zahvalila vsem sodelujočim. Čestitamo!

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR SAN MARTIN je v nedeljo, 20. decembra, **PRIPRAVIL BOŽIČNI KONCERT V STOLNICI**. Ob živih jaslicah so zapeli sledeče pesmi: *Glorija* (Antonio Vivaldi); *Villancico* (Andrés Riso); *Ave Maria* (Bach – Gounod); *Zvezde gorijo, zvezde žarijo* (France Cigan); *El Niño Dios ha nacido* (argentinska ljudska božična); *Noche anunciada* (Ariel Ramírez); *Holly night* (A. Adam – priredba Anka Gaser); *Kaj se vam zdi?* (slovenska ljudska pesem); *Duerme Niño de Belén* (ljudska božična); *Con guiraldas y con flores* (ljudska božična); *Zveličar nam je rojen* (Rihar – Premrl) solo: Tone Podržaj in Marjeta Žagar; *Gloria* (Athos Palma); *Fuentecillas que corren* (ljudska božična); *Noč božična* (Hugolin Satner) solo Sofi Boltežar; *Slava Bogu na višavah* (iz Kramarjeve zbirke); *Jubilate Deo* (Richard Wagner); *Que canten los niños* (J.L. Perales).

Ob koncu programa je občinstvo nagradilo pevce z močnim ploskanjem.

Nastopili so Slovenski pevski zbor San Martin; **VOKALNA SKUPI-**

MUZIKAL ANNIE v izvedbi učencev Prešernove šole na Pristavi. Foto Aldana Havelka

NA MUČAČAS in OTROŠKI PEVSKI ZBOR. Scenske prostore je pripravil inž. Toni Kastelic in sodelavci. Maskiranje: Regina in Štefi Leber, pričeske Andi Žagar; organizacija Cecilija Močnik in Sonia Boltežar. Lep programski list je pripravila Mikaela Podržaj.

Pevci so s svojim občutnim petjem poslušalcem približali božično razpoloženje. Čestitamo!

BOŽIČNI KONCERT V CARAPACHAYU. Združeni pevci iz **Carapachaya** in **Slovenske vasi** so v nedeljo, 27. decembra, priredili koncert božičnih pesmi v Slovenskem domu v Carapachayu. Zbor vodi prof. Andrej Jan. Po sveti maši so se zbrali v dvorani Doma in zapeli slovenske in tudi druge božične pesmi. Prijatelji s konservatorija so z glasbo povzdignili umetniški učinek. Po uspelem koncertu so prijatelji Doma in pevci imeli skupno kosilo, kjer so se prijetno pogovarjali in zabavali.

Zvečer so **KONCERT PONOVLILI V CERKVI MARIJE KRALJICE V SLOVENSKI VASI** in s tem lepo zaključili leto.

PUST PO TA STAREM

V Domu **V CARAPACHAYU** so se zopet zbrali k družabni prireditvi na pustno nedeljo, 7. februarja 2016. Za glasbo sta poskrbela Slovenski instrumentalni orkester in Km 43. Vsi, ki so želeli, so se lahko zavrteli ob zvokih prijetne glasbe. Za pustno ozračje so poskrbeli tudi v kuhinji, kjer so pripravili pristne slovenske krofe; na balinišču so dišale klobase in hamburgerji, v baru pa so točili rujno kapljico. Znanci in prijatelji Doma so se sproščeno zabavali.

MLADCI IN MLADENKE V SIERRA DE LA VENTANA

Vsako leto imajo mladci in mladenke svoje skupne počitnice. 27. decembra 2015 so se zbrali v Našem domu v San Justo. Pri kapelici Marije Pomagaj so se nebeški Materi

S šolske kolonije v Córdoba.
Foto FB Otroška kolonija

priporočili za srečno pot. Po dolgi vožnji so prispeli v Ymecampolis v Sierra de la Ventana. Da bi si opomogli, so se kopali v bazenu, nato pa odšli na sprehod. Spremljal jih je g. Robert Brest, ki je vsak večer daroval sv. mašo. Stanko in Magda pa sta skrbeli, da niso bili lačni. Zvečer so vedno imeli skupne igre, ki so jih pripravili skrbni voditelji.

Naslednji dan je močno deževalo, zato niso mogli v Hueco de la Ventana, pač pa so se igrali »fotbal siames«. Igro so pripravili mladci iz Ramos Mejje.

»Cabelgata« in 4x4 je bilo razvedrilo naslednjega dne. Po kosilu so se kopali v bazenu, proti večeru so igrali tombolo, potem pa igro »Gango«.

Igro iskanje zaklada je pripravil prof. Jure Urbančič s pomočjo vodi-

teljev. Zvečer so mladci iz San Justa pripravili kres; uprizorili so tudi žive jaslice in prebrali nekaj misli o božiču. Pri zanimivi igri po skupinah so morali uganiti, katero pesem je druga skupina tiho prepevala. Razmišljali so tudi o dogodivščinah, ki so jih skupno doživeli. Z molitvijo so se zahvalili Bogu za vse lepe trenutke.

Naslednje jutro so vse pospravili in se pripravili na povratek domov. V mestu so kupili nekaj spominčkov za domače. Med vožnjo so se pogovarjali in peli. V Domu so jih starši že nestrpnost pričakovali. Mladcem in mladenkam bodo vsa lepa doživetja ostala v prijetnem spominu.

Da je to potovanje tako lepo uspelo, so zaslužni njihovi voditelji. Vse je organiziral prof. Jure Urbančič; pomagali so mu: Anka Smole Kokalj,

Nevenka in Marjanka Grohar, Nadja Miklič, Erik Oblak, Ignacij Mehle, Danica Šenk, Tomi Lenarčič in Pavle Smole. Magda Skvarča Trpin in Stanko Jelen sta se trudila, da niso bili lačni. G. Robert Brest pa je skrbel za njihove duše. Najlepša hvala vsem!

ŠOLSKA KOLONIJA V CÓRDOBI

Vsako leto šolski odsek Zedinjene Slovenije organizira počitniško kolonijo v Hanželičevem domu v Villa Dolores, Córdoba. Tako je bilo tudi letos. Otroci so, pod skrbnim vodstvom voditeljev, 1. januarja odpotovali. Zbrali so se v Slovenski hiši; v cerkvi Marije Pomagaj so se priporočili za srečno pot in se z avtobusom odpeljali proti Córdoba.

Naslednji dan zjutraj so prispeli v Hanžaličev dom ter se po zajtrku podali na ogled okolice. Po kosilu so se kopali v bazenu, zvečer so imeli sv. mašo. Drugi dan je deževalo, zato so delali ročna dela, popoldne so imeli tombolo; čisti dobiček je bil namenjen revnim otrokom v Peruju. Bila je nedelja, zato so zvečer imeli slovesno sv. mašo. Daroval jo je g. Robert Brest, ki je spremljal šolsko kolonijo. Naslednji dan so se odpeljali v La Cumbre, se odpravili na hrib, molili križev pot in prišli do veličastnega spomenika Kristusu. Šli so na Dique San Jerónimo in do estancije El Rosario, kjer so se posladkali z alfahorji. Popoldne so se kopali in tekmovali v bazenu.

Ker je naslednji dan deževalo, so dopoldne šli na pokopališče in obiskali grob dr. Rudolfa Hanželiča, kjer so molili in se mu zahvalili za delo, ki ga je opravil za slovenske otroke. Popoldne so šli v San Esteban; zvečer pa so molili in blagoslovili prostore doma, saj je bil tretji sv. večer pred sv. Tremi kralji. Peli so, uprizorili žive jaslice in premišljevali božične skrivnosti.

Izleti so se vrstili. Povzpeli so se na Mástil in uživali čudovit razgled

Dalje na strani 95

RESNIČNA ZGODBA MUSLIMANA,
KI JE POSTAL KRISTJAN

Cena, ki sem jo plačal

Joseph Fadelle (12)

Žalostno praznovanje

Oktober 1998

Ko so me zaprli, sem pri sebi imel tisoč petsto dinarjev. Zaradi inflacije je denar po letu in štirih mesecih izgubil vrednost. Kupil sem lahko le zavojček cigaret in razmislil, kako in kaj.

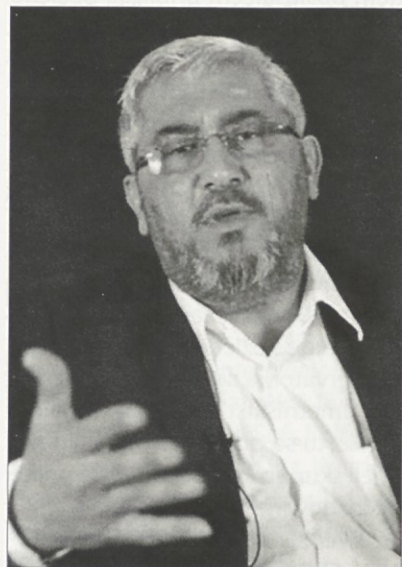
Znašel sem se na strašljivem razpotju. Vse bi dal, da bi se spet lahko srečal z ženo in otrokoma ter jih stisnil v objem, da bi spet začutil bližino, ki sem jo v zaporu tako pogrešal.

Toda to bi pomenilo, da se moram vrniti k Musavijevim in pogledati v oči tistim, ki so me pustili na cedilu in ki sem jih vsak dan bolj preziral. Zdelo se mi je, da tega ne bom zmogel.

Tik preden so me spustili, sem sanjal, da bi se zatekel v eno krščanskih vasi na severu države. Tako se mi ne bi bilo treba več zatekati v notranji svet in živeti v laži. Nič me ni več vezalo na dom, čustvene vezi so se pretrgale. Nisem mogel pozabiti, da so me izdali.

Predobro sem se zavedal, da domačim ne bom mogel odpustiti. Nisem hotel, da med mano, brati in starši izbruhne nasilje, zato je bil beg edina možnost.

Tuhtal sem, kaj naj storim.

Joseph Fadelle

Mi Kristus resnično nalaga, naj zapustim ženo in otroka? Če potegnem črto čez nekdanje življenje, bom lahko odkrito zaživel kot kristjan ... Mar si po vsem, kar sem preživel, res nisem zaslužil malo miru in počitka?

Skoraj dve uri sem premleval o tem in prižigal cigareto za cigareto. Bil sem na razpotju in nisem vedel, kam naj se obrnem ...

Tehtal sem možnosti in nazadnje me je premagala želja, da bi spet videl otroka. Nikoli si ne bi mogel odpustiti, če bi ju zapustil in ju prepustil na milost in nemilost svojemu klanu. Nikoli ne bi mogla zaživeti kot prava kristjana. Anuar, Azhar in mala Miami bi bili prisiljeni živeti v islamu. Tega ne bi prenesel.

Zbral sem ves pogum, poklical taksi in vozniku naročil, naj me odpelje domov. Nisem imel dovolj denarja, a ta skrb je bila drugotnega pomena v primerjavi s strahom, da bom vsak hip zakoral v osje gnezdo ...

Nisem se toliko ukvarjal s tem, kako se bom obnašal pred domačimi. Tik pred domom sem ob cesti zagledal brata Alija. Takistu sem rekel, naj ustavi. Izkoristil sem priložnost in bratu dovolil, da je plačal prevoz.

Zadnjih nekaj metrov, ki so me ločevali od družine, sem prehodil.

Med hojo sem se zavedal, da v resnici trepetam pred ponovnim snidenjem z Anuar. Med tem se je gotovo zgodilo veliko reči ... V zaporu sem v mislih sestavljal najbolj črne scenarije. Je morda popustila pod očetovimi pritiski in se odrekla novi veri? So me morebiti ravno zato po treh mesecih nehali zasliševati?

Me bo tako mršavega sploh prepoznala? Negotovo sem prijel za kljuko domače hiše. Ob pogledu na shujšanega moža se je najprej zdrznila. Presenečeno je strmela vame. Nato so se ji usta ukrivila v nasmeh, saj me je končno prepoznala: Prekmalu sem jo moral spustiti iz objema ...

Za sabo sem zaslišal krike, pred hišo se je zbrala množica, ki je želela vstopiti. Otrpnil sem, saj je bil spomin na dogodke izpred šestnajstih mesecev, ko so me bratje navsezgodaj vrgli iz postelje, še svež.

Hotel sem pobegniti, ko sem se zavedel, da množica ni razjarjena, ampak vesela. Komaj sem se rešil pred veselimi sorodniki, ženske so radostno vzklikale, moški pa so mi segali v roke in

me trepljali po ramenih ...

Ničesar nisem razumel. Imam morda privide, sem pomislil. Je čarovnija uročila tudi mojo ženo, da je osuplo strmela v direndaj pred sabo.

Zadonela je glasba. Bratom, sestram in staršem se je pridružila še ženina družina, pa tudi sosedje in prijatelji. Brat je o moji vrnitvi hitro obvestil vso sosesko in vse povabil na praznovanje veselega dogodka. V mojo čast so dvakrat ustrelili s karabinko, me objemali, vzklikali in celo potočili nekaj solz ... Vse to »za sina, ki se je končno vrnil«. Nisem mogel verjeti, da se to res dogaja. Žal tudi nisem imel časa, da bi se spraševal, čemu je namenjeno praznovanje.

V MOJO ČAST SO DVAKRAT USTRELILI S KARABINKO, ME OBJEMALI, VZKLIKALI IN CELO POTOČILI NEKAJ SOLZ ...

Bilo je še večje in razkošnejše kakor svatba. Hiša je bila polna ljudi. Da bi lahko vse nahranili, je bilo treba zaklati nekaj debelih telet. Oče je znal poskrbeti za goste ...

Nisem mu bil najbolj naklonjen, a priznati sem moral, da je bil pri pripravljanju takih dogodkov neprekosljiv. Pripadlo mu je osrednje mesto na praznovanju, na katerega je prihajalo vse več ljudi. Vsi so mu čestitali ob sinovi vrnitvi in mu prinašali darila. Držal sem se zase in se smehljaj, v duši pa mi je šlo na jok ...

Čemu je namenjena ta komedija sumljivega okusa? So vsi izgubili spomin? So bili res iskreno veseli moje vrnitve, ko bi morali trepetati pred maščevanjem? Ni mi dalo miru, zato sem se umaknil v ozadje in

s težkim srcem hlinil veselje. Trajalo je do jutra, naslednjega dne so se nam pridružili še novi gostje, tretji dan pa so končno omagali.

Ob vsem tem razkošju se mi je obračal želodec. Zakaj, sem se spraševal. Čemu je namenjeno vse to pretvarjanje? Ker nisem želel podoživljati boleče preteklosti, ki mi je toliko vzela, sem molčal in se pretvarjal, da je vse v redu.

Navsezadnje se mi je le posvetilo, da od mene pričakujejo zgolj, da bom lepo sedel pri mizi z družino, ki je prestala hudo preizkušnjo.

Iz drobcev pogovorov okoli sebe sem sestavil uradno zgodbo, ki je bila zelo všečna. Bila

je zgodba o grozljivem nesporazumu, zgodba o najljubšem sinu, ki ga je obveščevalna služba zamen-

jala za nekoga drugega, kar se je v grozljivem režimu Sadama Huseina pogosto dogajalo.

Iz lepe laži sem izluščil bolečo podrobnost. Oče je družbeni položaj, mnenje drugih, ugled cenil veliko bolj kot vzajemno ljubezen.

To se je torej skrivalo za nasiljem do mene: hoteli so prikriti, da sem se spreobrnil v kristjana, in zadušiti škandal, ki bi lahko nastal v prečistiti šiitski družbi, če bi se razvedelo.

Naivno sem si obetal, da mi bodo bližnji izkazali vsaj malo naklonjenosti, in trdo pristal v resničnosti. Cenili so le zunanjo podobo.

Boleče spoznanje je imelo tudi dobro plat: oči so se mi končno odprle. Ugledal sem jih v pravi luči, takšne, kakršni so bili v

resnici ... Ni lahko, a tako pač je, sem si rekel sam pri sebi. Obšli sta me grenkoba in jeza.

Vse bolj mi je bilo jasno, zakaj sem moral v zapor, kjer sem prestal toliko gorja. Iz mene so hoteli izvleči imena kristjanov, ki so mi pomagali, saj bi me tako oprali krivde in rešili ugled družine. Spet ta presneti ugled, ki je bil pomembnejši od vsega drugega. Na bruhanje mi je šlo.

Ne bi me presenetilo, če bi te kristjane pobili. Drugi kristjani bi me imeli za izdajalca in se za vedno zaprli pred mano. Precej domiseln načrt ...

Na ušesa mi je prišlo, da je bratranec Hasan umrl, kar je bil verjetno vzrok, da so se jim načrti izjalovili. Najbrž je on ukazal naporno in mučno zasliševanje. Po njegovi smrti so me nehali mučiti, česar pa v celici nisem mogel vedeti.

Ko je bilo veseljačenja končno konec, sva z Anuar ostala sama in se posvetila drug drugemu. No, 'sama' ni bil najboljši izraz. V hiši sta ostala brat Ali in sestra Šaima. Varnostni ukrepi, sta mi pojasnila. Toliko o zaupanju!

Zaupne besede sva si šepetala v varnem zavetju zakonske spalnice. Povedal sem ji, kaj se mi je v resnici zgodilo, kako so me ugrabili, kaj je rekel ajatola, kaj se je dogajalo v zaporu, bolnišnici ...

Med pripodovanjem je prebledevala. Ničesar ji niso povedali. Potrdila je zgodbo o sodni napaki, zoper katero ni nihče mogel ničesar narediti. »Žal,« so vzdihovali ...

»Šele zdaj razumem,« je šepnila, »zakaj tvoj oče ni uporabil bogastva in zvez, da bi osvobodil ljubljenega sina ...«

Zdelo se ji je, da oče ni nare-

dil ničesar — to mu sicer ni bilo podobno —, da bi me spravil iz zapora. Sprijaznila se je, da sem umrl in da se ji tega nihče ne upa povedati, da je ne bi preveč prizadelo.

»Kakšni hinavci! Nikoli si ne bi mislila, da so sposobni česa takega. Izdali so me, me naplahitali in ponižali ...«

Anuar je bila torej zaprta za stenami najinega doma. Muslimanske ženske ne smejo zapustiti hiše brez moškega spremstva. Če moža obsodijo na zaporno kazen, jo prestaja tudi žena, in sicer za domačimi zidovi.

Moj brat in sestra sta se preselila k njej, da bi ji, vsaj onadva sta tako trdila, v težkih časih stala ob strani.

PREŽIVELA SVA Z MOLITVIJO, KI SVA JO ŠEPETALA V NOČNIH URAH.

Nista je prelisičila, zato je Anuar pod stalnim nadzorom zelo trpela. Prosila je, ali bi lahko za nekaj dni odšla k mami, in oče ji je dovolil iti le pod pogojem, da doma pusti vnuka Azharja, na katerega je bil zelo navezan. Bil je edini moški potomec njegovih otrok. V znak naklonjenosti mu je ob rojstvu podaril veliko kmečko posestvo.

Anuar je štiriletnega sina nerada spustila izpred oči, zato se je odločila, da bo ostala doma. Njena mama je morala tako priti k njej in jo tolažiti v težkih trenutkih.

Trepetala je, ker je oče dragega vnuka rad poklical k sebi. Tudi moji bratje so fantka pogosto jemali s sabo, ko so šli po opravkih. Anuar jim tega ni mogla odreči. Muslimanska ženska se mora pokoravati volji moških.

Ker je trpela pod pritiskom družine, ki ga ni razumela, je skrivaj molila. Svojo vdanost Bogu je izražala v sebi in na samem ... Niti Evangelija, ki ji ga je bil podaril abuna Gabriel, si ni upala vzeti v roke, da je po naključju ne bi zasačili. Skrila ga je v vzmetnico ...

Prav je imela, da je bila tako previdna. Toda razžirali so jo občutki krivde, ker je bila tako šibka, da je iz strahu pred izgubo sina skrivala vero. V dolgih mesecih se ji je zdelo, da je začel krščanski ogenj v njej ugašati, in ker zanj ni mogla skrbeti, bi skoraj ugasnil. »Na srečo je še vedno tlel in mi grel trpeče srce,« mi je zaupala.

Nista je razjedali le jeza in zamera do moje družine. Ko mi je vsa drgetajoča povedala, kaj vse se je dogajalo med mojo odsotnostjo, sem opazil, da je največji davek terjal strah.

Če so sposobni takih laži in manipulacije, si je gotovo mislila, kako daleč bodo še šli? Je bila najina družina v nevarnosti?

»Še nekaj ti moram povedati,« je rekla in mi razkrila, kar sem globoko v sebi že vedel. »Tvoja družina je izkoristila svojo moč in nama zaplenila dokumente. Tudi denar so nama pobrali ...« Ostala sva v negotovem položaju denarne odvisnosti. Vsakodnevne račune je plačeval očetov služabnik. Pri večjih izdatkih pa sem bil odvisen od dobre volje sorodnikov. Naporno je bilo in moj ponos je bil ranjen.

Brez denarja sva imela zvezane roke. Družina naju je nadzorovala in bdela nad najinimi dejanji in pogovori. Celó pod domačo streho me očetovi psi čuvaji niso nikoli spustili izpred oči.

V takšnem položaju sva lahko

opustila kakršno koli upanje na obisk Bagdada, kjer bi lahko šla k maši. Preveč bi tvegala. Če bi v komer koli zbudila le šibek sum, da nisva goreča muslimana, bi bila pogubljena.

Moral sem nama izboriti svobodo, kar bi bilo najlažje prek denarne neodvisnosti.

Preden so me zaprli, sem očetovim kmetom in bratom posodil nekaj denarja. Zato sem se najprej obrnil nanje. Vsi po vrsti so me zavrnil: »O tem odloča Fadel Ali«

Pomislil sem na družinski avtobus, ki mi je nekoč prinašal nekaj denarja s prodajo vozovnic. Tudi tu sem naletel na razočaranje, saj je šel zaslužek v bratov žep. Celo voznik avtobusa si me je drznil zavriniti, ko sem ga prosil, ali mi posodi nekaj denarja!

Za ošabnostjo služabnikov so se nedvomno skrivali ukazi Fadela Alija. Izgubil sem zaupanje in vse, kar sodi zraven.

Nisem obupal in sem se odločno napotil k očetu.

»Zakaj potrebuješ denar?« me je hladno vprašal, ko sem mu povedal, zaradi česa sem prišel.

»Družino bi rad odpeljal, saj smo tukaj kakor v zaporu ...«

»Vrni se čez dva dni. Bom videl, kaj lahko naredim.«

Upal sem, da mi bo po vsem poniževanju končno izkazal usmiljenje in obžaloval svoja dejanja.

Toda ob ponovnem srečanju mi je oznanil, da mi je v bagdad-

skem predmestju kupil hišo, kamor bi se lahko preselil z družino. Obvestil me je, da je lastnik hiše moj brat. Tako je ne bi mogel prodati ...

Pobesnel sem.

»Ne potrebujem hiše, ampak denar!« sem razkačeno rekel namesto zahvale.

Oče je bil trmast in nepopustljiv. Ni mi preostalo drugega, kakor da se obrnem in s sklonjeno glavo odidem.

Pol leta smo tako preživeli v mučnem in sumničavem ozračju. Prežali so na vsak moj gib in preučili vsak moj korak. Kakor bi se spet znašel za zapahi, le da sem tokrat gledal skozi rešetke zlate kletke.

Z Anuar sva sklenila, da ne bova izzivala usode. Sprijaznila sva se, da ne moreva v cerkev. Prenevarno je bilo: ne le za naju, ampak tudi za krščansko skupnost.

Težko je bilo. Pred Alijem in Šiamo sva se pretvarjala, da je vse v najlepšem redu. V sebi pa sva trpela, saj so nama vzeli tisto, za kar sva v resnici živela. Počutil sem se kot odpadnik.

Bal sem se, da nama v takšnih razmerah ne bi popustili živci.

Preživela sva z molitvijo, ki sva jo šepetala v nočnih urah. Celu pred sinom sva se skrivala. Tako nizko sva padla ... Vsako noč sva na kolenih prosila Svetega Duha, naj naju odreši tega bremena in nama pokaže izhod, saj s človeškimi očmi nisva vide-la luči na koncu predora.

Dalje prihodnjič

IZ NAŠE KRONIKE

po Valle de la Punilla. Po kosilu so se kopali, potem pa obiskali mes-tece Capilla del Monte, kjer so se posladkali s sladoledom in nakupili spominčke.

Šesti dan so se odpeljali v Terra Aventura. Veselo so se zabavali na sprehodu, uživali na tirolesi in veslali po potočku.

Kako hitro minevajo lepi dnevi. Kopanje, športne tekme pa še skupinske zastave so naredili. Tako je prišel zadnji večer, ko so iskali zaklad in kurili kres. Sedmi dan so se peljali na izlet v Los Terrones, kjer so občudovali mogočne skale in njih zanimive oblike. Ko so prišli domov, so pripravili kovčke, pospravili sobe in se odpeljali domov. Zjutraj so prispeli v Slovensko hišo, kjer so jih že nestrpnost pričakovali starši. Srečni otroci so jim planili v objem.

Kolonija je lepo uspela; za to so imeli zasluge: voditeljica prof. Mirjam Mehle Javoršek, g. Robert Brest in pomočniki: Ani Malovrh, Štefi Bokalič, Milena Fekonja, Nevenka Grohar, Niko Puntar in Erik Oblak. Najlepša hvala!

ZA DOBRO VOLJO

»POMISLI, KO SEM BIL JAZ TAKO STAR KOT TI, SEM ŽE DELAL.«

»POMISLI, KO BOM JAZ TOLIKO STAR KOT TI, BOM ŠE DELAL.«

+ NEKI MOŠKI VSTOPI V KNJIGARNO. PRODAJALKA GA VPRAŠA: »ŽELITE KAJ LAHKEGA ALI KAJ BOLJ TEŽKEGA?«

»VSEENO MI JE, SAJ SEM Z AVTOM.«

Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu vsehno in popolno (Rim 12, 2).

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Ko bi revolucija res žrla svoje otroke, bi že zdavnaj bruhala.
- Velika ideja najprej obsede majhnega človeka.
- Živi in pusti drugim, da te živijo.
- Živim v socializmu z lepim razgledom na kapitalizem.
- Žalostno je, če se revolucionarji borijo za to, da ostane vse po starem.
- Z visokega položaja je lepši razgled v svetlo prihodnost.
- Vse, kar so nam obljubili, so nam vzeli.
- Revolucionar je socialist v kapitalizmu ali kapitalist v socializmu.
- Socialistično gibanje je zraslo na revnih množicah in si ves čas prizadeva, da mu ne zmanjka temeljev.
- Marsikdo se je povzpel na zeleno vejo, šele ko se je vrnil iz gozda.
- Izkoriščanje človeka po človeku ni dovoljeno. Kako pa je izkoriščanje človeka po – nečloveku?
- Pot v prihodnost je enosmerna. Tisti, ki nas pošiljajo, se bojijo, da bi se vrnili.

ANEKDOTE

DÜRER – Nemški slikar, bakroprezec, kipar in stavbenik Albert Dürer je tako lepo upodobil Adama in Evo, da je cesar Maksimilijan ob pogledu na sliko vzkliknil:

»Če bi bila naša prva starša tako lepa, si ju angel ne bi upal spoditi iz raja!«

SHAW – K satiriku, dramatik in pisatelju Bernardu Shawu je prišel mladenič in mu začel na dolgo in široko razlagati, da je pustil študij medicine, ker bi se rad posvetil književnosti in tako koristil človeštvu.

»Zato pa ni treba, da bi postali književnik,« je pripomnil Shaw.

»Zakaj?« je vprašal študent rado vedno.

»Vi ste postali zaslužni za človeštvo že s tem, da ste se odrekli študiju medicine.«

AMPÈRE – Francoski fizik André Ampère je ves dan razmišljal o neki matematični nalogi. Rešitev se mu je porodila na ulici. Zadovoljen je izvelkel iz žepa košček krede in začel pisati rezultat na črno ploščo, podobno šolski tabli. Ko je napisal dolg obrazec, se je plošča odmaknila za tri korake. Ampère je stopil za njo, a plošča se je začela premikati vedno hitreje. Ampère je stopil za njo, a plošča se je začela premikati vedno hitreje. Ampère je stopil za njo, kolikor so ga nesle noge. Nazadnje je plošča ustavila. Ves preznojen in brez sape je obstal tudi Ampère. Plošča je bila namreč zadnji del kočije.

O Predlogu zakona o varstvu pred diskriminacijo... – 24 KUL.si 65
Sovražni govor

– Prirejeno po 24 KUL.si 66

Nevarnejši kot sovražni govor je sovražni molk! – Aleš Primc 67

Papež Frančišek: Zavzemamo se za družino očeta in matere! 68

Dnevnik svete Favstine Kowalske 69

Frančišek Pavelski, redovni ustanovitelj – Silvester Čuk 71

Iz Gobbijeve knjige Duhovnikom, Marijinim ljubljnim sinovom 72

Ali res ne bomo manj ljudje, če postanemo Kristusovi učenci?

– Fernand Lelotte 76

Studenec bo izviral iz Gospodove hiše (2) – Janez Vagner 78

Kriza Cerkve po koncilu in Marija

– p. Ivan Dugandžič 80

S potovanja s Frančiškom po Mehiki

– Alojz Rebula 81

Novice iz katoliškega sveta

– Glasnik Kraljice miru 82

Nekaj priručnih odlomkov iz šolskih spisov 83

Dr. Janez Janež, utrinek Božje dobrote – Tone Ciglar 84

Sramota umira počasi – Ivan Štuhec ... 86

Križem po svetu in času – Zbral M.Š. 87

Duhovno življenje je objavilo

– Jure Vombergar 88

Krsti, poroke in smrti v slovenski skupnosti v Argentini leta 2015

– Pripravil Jure Vombergar 89

V Sloveniji se je leta 2015 rodilo 600 otrok manj kot leta 2014 ...

– RTVSLO 89

Iz naše kronike – Metka Mizerit 90, 91

Cena, ki sem jo plačal

– Joseph Fadelle 92

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVILJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člani uredniškega odbora: Metka Mizerit, arh. Jure Vombergar in Terezka Prijatelj Žnidar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk:

Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec. Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Srečanje mladcev in mladenk na Naši domačiji v San Justu - Foto FB Anka Smole Kokalj

Opereta Miklavž prihaja v Mendози - Foto s spleta

Opereta Miklavž prihaja v Mendoza

Foto s spleta

